

Rzeka Życia
Rzeka miłości

1. OBECNOŚĆ

Nadeszła - cicho stąpając
Obecność
Prawda, Pokój, Piękno Całości
Ból roztopił się w Miłości
Jest tylko

Błogość
Jedność
Wieczność

Bez wczoraj - bez jutra

T E R A Z

2. KLUCZE

Zgubiłam klucze - odnalazły mnie
Dziwna sprawa, nie zauważyłam zguby
Był we mnie spokój zdumienie i wdzięczność

Za opiekę

Za miłość

Za to, że

Jesteś

3. UWAGA

Uważność jest wszystkim
Czego mi potrzeba
Z uważnością nie przegapię
Teraz w sobie nieba
Nie zapomnę, że nie jestem
Myślą ani ciałem
Nie dam się pochłonać wizjom,
ni pragnieniom czy pochwałom
Jestem sobą
Czyli taka, jaka jestem

Ani lepsza, ani gorsza
W porównaniach się nie mieszczę
Jestem piękna
Doskonała jako całość
Akceptuję, kocham wszystko
Nic drugiego nie zostało

Jestem barwą, dźwiękiem
Ptakiem jestem
Wierszem co wypłynął
Z głębi na powierzchnię
Jestem świtem, zmierzchem
Snem, czuwaniem
Jestem ciszą - wiecznym świadkiem
Niech się stanie!

4. **OBRAZ**

Twój obraz, Panie
Jest tłem dla Ciebie
Jak cień - dla światła
By mogło być niebem
    Ty idziesz przodem
    Ja tuż za Tobą
    Nie odstępuję Ciebie
    Już dla nikogo
A gdy się złączę z Tobą na zawsze
To wtedy cień - ja zniknie, tak właśnie
I będzie panować wszechwładne słońce
Miłość i zgoda - lud Twój wnoszące
    A teraz, proszę, uczyni me życie
    Twym pięknym obrazem, co tak tętni skrycie
    Że świadczy o Tobie, Twym pięknie, Twej chwale
    I wielbi wciąż Ciebie w ogromnym zapale

Coraz to bardziej, gorącej, namiętniej
Aż cały świat w Tobie stanie się piękny
Rozpłynie się, stopi, stanie z Tobą jedno
Kiedy to będzie - nie wiem
Lecz wie, że na pewno

5. WYZWOLENIE

Chcesz wyzwolić się kochany?
Zedrzyj z oczu twych firany
I zasłony starych myśli
Starych sądów i emocji
Wtedy żyć ci będzie prościej!
    Popatrz Prawdzie w oczy cudne
    Zawsze szczere, bezobłudne
    W niej zawarta jest moc wszelka
    Ona czyni mistrzem - tak jest wielka!
Nie obawiaj się szczerości
Niechaj w sercu twym zagości
I oczyści stare żale, smutki tudzież lęki
Bo bez Prawdy, jej poręki
Nie wyzwolisz się, wiedz, prędko
Nie przyspieszysz oświecenia
Kiedy w tobie Prawdy nie ma.
    Na nic wszystkie tve nauki
    Te warsztaty, kursy, męki
    I dążenia i starania
    Nikt ci nie ma nic do dania!
Ty sam otwórz się na Prawdę
Która w Tobie jest uśpiona
I już czeka by się zbudzić
By do życia cię obudzić
    Które tylko Prawdą żyje

Aromatem jej i pięknem
Życia Prawdy się nie złąknie!
Rozkoszować wdziękiem się jej będziesz
I niebiańskim smakiem Prawdy przejdiesz
Wonią, przejrzystością i lekkością nieba
Czegóż więcej jeszcze ci potrzeba?

6. HYMN DO MIŁOŚCI

O, tajemnico tajemnic
Miłości Najwyższa
Proszę, przejaw się przeze mnie
Jestem najszcześniejsza
Wiedząc, żeś w mym sercu
I tej chwili czekasz
Aby się z radością przelać
W każdego człowieka
    Najjaśniejsza Pani
    Obdarz mnie Twą łaską
    Racz odsłonić się już we mnie
    W całym swoim blasku
Oświeć mą świadomość
Zapanuj w umyśle
Niech się Twoja wola dzieje
W duszy, w ciele, w myśli
    Niech to będzie Twoje szczęście
    Jego jeno pragnę
    Bowiem tylko ono dla mnie
    Jest wszystkiego warte.
Na Cię tylko czekam
Marzę, wypatruję
Chcę Cię Pani widzieć, słyszeć
Smakować najczulej.
    Pragnę teraz tylko Tobą

Rozbrzmiewać i jaśnieć
Chcę, byś mogła we mnie stale
Wzrastać, kwitnąć, pachnieć.

Wydobądź Twą słodycz
Z mej przepastnej głębi
By Cię każdy mógł skosztować
Poczuć i uwielbić.
O najśłodsza Pani
Słońce najłaskawsze
Obdarz, proszę, mnie Twym światłem
Miłości - na zawsze.

7. DO UMYŚLU

Nie kombinuj już umyśle
Bóg jest twoim Panem
Słuchaj zawsze tylko Jego
Szczęśliwym się staniesz.
    Wysłuchaj się w tę Ciszę Wielką
    Co łonem Wszechświata
    A natura twoich myśli
    Będzie już bogata.
Staniesz się Boskim Umysłem
Świetlistym, powolnym
Twoja czystość, miłość, prawda
Uczynią cię wolnym.
    Nie kombinuj więc umyśle
    Spocznij sobie w Panu
    Bowiem żadna z boskich myśli
    Nie czyni rabanu.
Pokój w myślach, prawda w słowach
W sercu miłość Boga
Taki umysł czyni mistrzem

Znika wszelka trwoga.

O umyśle, czysty kwiecie w tym rajskim ogrodzie
Kiedy jesteś taki cichy, nic mnie nie ubodzie.
Nie zwiodą mnie myśli, oceny, osądy -
Bądź mi zawsze, o umyśle,
Czysty, boski - czyli mądry!

8. **SŁOWA**

Pamiętaj: słowa są na wagę złota
Więc gdy ci przyjdzie na mowę ochota
Odważ z nich każde miarą dobroci
Niech miłość - prawda język twój złoci
    Niech słowa twoje balsamem będą
    Gdy nagle w sercu smutki się lęgną
    Niech niosą radość i siłę zawsze
    Niech w słowach twoich mądrość nie gaśnie
    Ale rozkwita i tworzy szczęście
    Coraz to częściej, częściej i częściej
Słowa, to ziarna co siejesz wokół
Bacz, by panował w nich zawsze pokój
Który znamieniem jest wszak miłości
Spraw, by na stałe w twym sercu gościł
    A wtedy słowa – przejrzyste diamenty
    Odsłonią przed tobą niebios firmamenty

9. **MOIM DRZEWOM**

Pod moim balkonem rosną piękne drzewa
Ja je codziennie okiem swym podlewam
    Daję im miłość na pierwsze śniadanie
    Radość na obiad, na kolację danie
    Co się z podziwu składa i podzięk
Dziękuję wam drzewa za te wasze wdzięki!
Za cudowny widok, który serce me raduje

I za zieloność - jej to zapach czuję
Co wciąż łechce zmysły swą przepiękną wonią
I za listowie, w którym ptaki gonią
Za gałęzie, te co z wiatrem tak tańczą
I za zgrabne liście - co to wszystko czują
Dziękuję, że jesteście, rośniecie wraz ze mną
A swoim widokiem rozjaśnacie ciemność.

10. ZAPOMNIAŁAM

Zapomniałam, ot, na chwilę - na to życie...

Kim ja jestem ...

Zapomniałam ... i dlatego

Błądzą, cierpię, chcę i nie chcę...

Zapomniałam, że nie jestem

Myślą, ani ciałem

Zapomniałam, że miłością

Tak, zupełnie zapomniałam

Wraca pamięć, a z pamięcią

Pokój wzrasta w sercu, w myślach

Już nie błądzą po omacku

Wiem po co na Ziemię przyszedłam

By wyśpiewać pieśń Miłości

Każdym tchnieniem, słowem, gestem

Bo ja żyję, ciągle żyję...

I wciąż jestem, jestem

J E S T E M

11. MODLITWA

Daj mi, Panie, żyć w przyjaźni

Z Twoim dzieckiem i to każdym

Nalej we mnie miodu dzban

Spraw, bym była jak ten łąn

Co przyciąga Wsze stworzenie

Przez swe cudne przyrodzenie
    Żebym była jak ten kwiat
    Co bukietem zdobi świat
Daj mi, Panie, swoje wdzięki
Twoje słowa, takie miękkie
Serce, takie czyste, gdy
Ty tam tylko mieszkasz w nim
    Uzbrój mnie swoją mądrością
    Twą skromnością, łagodnością
    Twoją siłą, Twoją mocą
    Abym była Ci pomocą
Żebym piękne życie miała
Na Cię tylko spoglądała
Żebym była - jak ten trzos
Który niesie szczęścia los.

12. DZIEŃ DZISIEJSZY

Ten dzień jest rysunkiem
Na tle twoich marzeń
Spójrz, ileż to prezentów
Niesie ci on w darze.
    Ile dziś uśmiechów zalśnie na twojej twarzy
    Ile słów serdecznych, spotkań się wydarzy
    Ile łez uronisz ze szczęścia, wzruszenia
    I wdzięczności, że masz udział w tym dziele stworzenia
Rysujesz w nim słońce, także trochę cienia
Pamiętaj o śmiechu – on wszystko przemienia
Kolory tęczy mają boskie wydarzenia
Bacz, czy aby ciebie w tym dniu całkiem nie ma
    Ten dzień jest dla ciebie, ma dziecinko droga
    Najlepszym prezentem od samego Boga
    Ciesz się nim, błogosław każde wydarzenie
    I czerp z niego mądrość, w rozpacz nie zamieniaj
Wszystko jest po prostu takie, jak być może

Nie lepsze, ni gorsze - głębokie, jak morze
Możesz zeń wydobyć co zechcesz kochanie
Pragnij tylko szczęścia - wnet szczęście się stanie
    Nie mów: nie potrafię, to jest kłamstwo przecie
    Które funkcjonuje z powodzeniem w świecie
    W którym rządzi Miłość, a nie lęki, smutki
    One powodują niekorzystne skutki
Więc zapomnij o nich, jesteś boska przecie
Wiedz, że wywołujesz, co chcesz, na tym świecie
Jeśliś jest szczęśliwa i radością tętnisz
Same cuda się zdarzają wokół ciebie chętnie.
    Żyj więc w błogostanie – radosna, spełniona
    Ten dzień spędź świadomie
    W mych boskich ramionach

13. OTWÓRZ DRZWI

Otwórz mi drzwi, Panie
Przekręć klucz umysłu
By świadomość Twojej Miłości
Stała się już czysta
    Zamieszkała wreszcie
    W moim sercu, głowie
    Aby wszystko we mnie teraz
    Było już gotowe
Służyć Ci o każdej porze
Nie rozróżniać czasu
I by przy okazji czynu
Nie robić hałasu
    Hałas bowiem dziełem ego
    Którego wszak nie ma
    Daj mi, Panie Boże, rzec mu
    Żegnaj, nie do widzenia
Jestem teraz nie – wolnicą

Pozbyłam się woli
Wraz z jej wiernym sługą – ego
Przyczyną niedoli
    Teraz jestem tylko Twoja
    Przepełniona Tobą
    Będąc Twoją nie - wolnicą
    Jestem w końcu sobą
Oddaję się Tobie cała
Po krańce wieczności
Przyjm, mój Panie, mnie na służbę
Twojej Wszechmiłości
    Bym kochała zawsze szczerze
    Każdego człowieka
    Widząc w nim tę miłość, Panie
    Które tylko czeka
By rozjarzyć się Twym światłem
Na podmuch boskości
Pozwól, Panie, być Pochodnią
Twejej Miłości czulej
    Niech Twój ogień, Twoje światło
    Wypali już we mnie
    To, co wciąż nie daje kochać
    Boli nadaremnie
Panuj we mnie Wieczne Słońce
Twoja wola, Panie
Niech w moim sercu, myślach, słowach
Pokój już nastanie

14. KOCHAĆ

Kochać – to znaczy nie lękać się wcale
Życ, pełną piersią oddychać wspaniale
Otworzyć się na życie – jak róży kwiat latem
I darzyć świat cały pięknym aromatem

Pozwolić, by cieszył każdego i wszystko
By życie świeciło w nas światłem i błysło
Przez chwilę, niczym błyskawica z nieba
A wtedy niczego już nam nie potrzeba
Jesteśmy całością, nie częścią jedynie
My nieśmiertelni, gdy ego w nas ginie
Istnienie jest przecież energią totalną
Pozwólmy jej działać, nie być marginalną
Kiedy jesteśmy przejrzysti i prości
To szczęście na stałe może w nas gościć
Rozkwitać, dojrzewać, woń swą roztaczać
Taka to nasza człowiecza jest praca
Więc odsłoń swą głębię
Tę nagość prawdziwą
W niej radość mieszka
Więc objaw ją, żywo
Nie lękaj się pustki
Ona jest głębią
W niej znajdziesz siebie
Poczujesz się pełnią
Choć możesz coś dodać - pełnia pozostanie
A gdy z niej coś ujmiesz - nie zmieni się wcale
Jak Miłość, co świeci niczym Wielkie Słońce
I daje wciąż siebie i zawsze gorące
I nic już jej zmącić nie zdoła, przecie
Bo nie ma wszak nic piękniejszego na świecie
Ona jest wszystkim i Tobą też
Bo wszystko, zrozum, Miłością jest
To Miłość króluje w tym świecie boskim
Ona swym światłem niweczy troski
Miłość – pokarmem Wszechświata całego
Ona bogactwem, pięknem nieznanego
Więc kochaj i nie bój się nigdy niczego
Smakuj z zachwytem uroki życia twego

I dziękuj Stwórcy za dar jego wszelki
Poczujesz się wtedy nieśmiertelny, wielki
    Nie stawiaj życiu w sobie barier wcale
    Mów prawdę, bądź hojny, czuj się wspaniale
Kochać – to ufać, to czuć się pewnie
Mieć w sercu wdzięczność, pragnąć niezmiennie
Obdarzać swym szczęściem cały świat wokół
Roztaczać wszędzie radość, piękno, pokój
    Boskość – prostotą wszak jest i nic więcej
    Więc kochaj i kochaj coraz goręcej
    Nie zważaj na błędy, nie tarzaj się w prochu
    Bo jesteś człowiekiem i Bogiem po trochu
    Bo jesteś człowiekiem co Bogiem się staje
    Więc kochaj i kochaj coraz doskonalej
    Więc kochaj i kochaj nie przestawaj wcale
    A wtedy żyć będzie się wszystkim
    Wspaniale

15. CZYŃ CO UWAŻASZ

Czyń, co uważasz - lecz uważaj co czynisz
Nie znasz przecież chwili, dnia ani godziny
Gdy się rozstaniesz z tym światem na zawsze
A wtedy cień – ja zniknie, tak właśnie
    Obudzisz się w świetle zdumiony głupotą
    Z której twe czyny powstały i cnotą
    Co mimo wszystko przetrwała trudy, znoje
    By teraz w świetle cieszyć się pokojem
Co w sercu Boga ma swe źródło – przyczyny
Czyń, co uważasz
Lecz uważaj, co czynisz.

16. ŻYCZENIA DLA ZIEMI

Uświęćmy tę Ziemię – świątynię boskości

Ona nas ochrania, karmi oraz gości
Przez tak długie wieki nie szczędzi krwi, potu
By swe dzieci – ludzkość wybawić z kłopotów
    Ziemio, matko nasza, najpiękniejsza Pani
    Jesteśmy Ci wdzięczni, szczerze Cię kochamy
    Dbać będziemy o Cię, jak o samych siebie
    Tyś jest naszym domem, rajem oraz niebem
Gaju, Gaju miła, nasza droga matko
Niech Ci życie płynie w zdrowiu,
W szczęściu i dostatku.

17. GDYBYM...

Gdybym przejawiała głębię tej miłości
Która stale w sercu moim gości
I rozkwita, niczym lotos, na serca jeziorze
To bym ja już była szczęśliwa, mój Boże
    Gdybym miała serce miękkie, niczym z wosku
    To bym objawiła swe piękno – po prostu
    Uśmiechem, spojrzeniem i życzliwym słowem
    Gdy mi się to zdarza, czuję jedność z Bogiem
Gdybym to ja miała skrzydełka jak ptaszę
To bym ja wleciała w górę, na poddasze
Przysiadłabym skromnie u stóp mego Pana
I śpiewała mu na chwałę od rana do rana
    Gdybym to ja miała umrzeć teraz, zaraz
    To bym ja przy tobie, Panie, chciała się już znaleźć
    Upaść do stóp Twoich, zmyć je łzami swymi
    Daj mi, Panie Boże, umrzeć dla świata gonitwy
Umrzec dla chciwości i wszelkiej małości
Umrzec już dla pychy, gniewu, nieskromności
Zrodzić się na nowo bez skazy i grzechu
By żyć przez dzień cały, niczym Twoje echo

Byś Ty we mnie myślał, oddychał, odczuwał
Byś przeze mnie mówił, chodził, jadł i śpiewał
Byś to Ty żył we mnie – ja bym już umarła
Abym się światłości Twojej nigdy nie zaparła
Daj mi, Panie, mądrość, która jest Miłością
Wielką mocą, jasnym światłem, czystą świadomością
Co niech wnet oświeci zakamarki duszy
By mnie wreszcie ze snu zbudzić, do życia przywrócić
Dziękuję Ci Panie, za to oświecenie
Które mroki niepamięci w wielkie szczęście zmienia
Prowadzi , ogrzewa, rozjaśnia, rozbawia
Dziękuję Ci, Boże, za to, że mnie zbawiasz

18. KAŻDY Z NAS TO PROMIEŃ SŁOŃCA

Każdy z nas jest jak promień słońca
I każda dusza jest tak gorąca
Że świeci stale niczym gwiazda z nieba
I tylko miłości do szczęścia jej potrzeba
Miłość – pokarmem jest świata tego
Miłość - oddechem, zdrowiem i dlatego
Obudzić w sobie trzeba ją do końca
By była mocą, światłem i gorąca
Tak rozpalala wszystkie serca wokół
Stwarzała wszędzie piękno, radość, pokój
By szczęście kwitło, rozbrzmiewało wszędy
I by nie było nigdy więcej nędzy
Smutku ni złości, ni żadnej wrogości
Niech w każdym sercu radość zagości
Zniweczy przemoc, da mądrość, ukoi
Niech żaden człowiek brata się nie boi
Więc przychodź Miłości i króluj nam Pani
A wówczas wszystko jasnym się stanie

Bo życie snem tylko, gdy rządzi ego
A takich rządów nam nie potrzeba
    Z miłością Ziemia i my nie zginiemy
    Ona człowieka na dobre przemieni
    Ona wykarmi, napoi, odzieje
    Z nią i w niej wszystko wszak pięknie się dzieje
Żyjmy więc w szczęściu przez długie lata
By Ziemia i ludzkość mądrością bogata
Była oazą Wszechświata całego
Tętniła radością, mocą Najwyższego
    I rozbrzmiewała symfonią miłości
    Kwitła, pachniała, by pokój zagościł
    W sercach jej stworzeń, głównie człowieka
    Bo na to matka - Ziemia czeka
Więc stwórzmy jej miejsce i czcijmy zawsze
A płomień szczęścia w nas nigdy nie zgaśnie
Lecz rozprzestrzeni się wszędzie wokół
Po to, by w świecie panował pokój
W sercach i głowach, zawsze i wszędzie
Niech to się stanie!
I niech tak będzie!

19. POTĘGA TERAŹNIEJSZOŚCI

O, potęgo terażniejszości
Wie o Tobie mała część ludzkości
Reszta, mocno wierzy w swym zachwycie
Że cię nie ma tu w tym świecie
    Tkwia w przeszłości lub w przyszłości
Za to teraz, teraz wcale
Nie ma ich w terażniejszości
Zaś ich umysł znakomicie
Śni swój sen o własnym życiu

Nie ma cię w tym śnie, to ego
Rządzi snem umysłu twego
I rozpycha się w nim pysznie
Marząc, boi się, że pryśnie
Obudź się i bądź już czujny
Bądź przytomny a nie dumny
Inni ludzie śnią sen swój
Ty - patrz, słuchaj, wiedz i czuj
Ruszają się zjawy senne
Śnią o życiu nieodmiennie
Miast się cieszyć każdą chwilą
Żyć radośnie, błogo, miło
Wszak świadomość to jest światło
Bacz, by w życiu twym nie gasło
Niechaj światłość ta co krok
Już rozświetla w tobie mrok
Poznikały wszelkie draki
Wszystkie zjawy i majaki
Z nich powstaje kwiat mądrości
Co na stałe w sercu gości

20. ŻYCIE JEST GRĄ

Wypłacz dziecię troski swoje
Niech odpoczną oczy twoje
Niech twe serce się ukoi
W miłość moją się uzbroi
Która niech ci będzie zbroją
Co to już zwycięża żale
Z którą żyje się wspaniale
Przecież, moje drogie dziecię
Wszystko grą jest na tym świecie
O tym też pamiętać trzeba
Jeśli chce się tylko nieba

Bo nie samym chlebem żyjesz
Nie jedzeniem, ale chwilą
Co przez Pana jest zesłana
I już czeka, czeka z rana
I z wieczora i w południe
I w noc także, och, jak cudnie
Zawsze taką chwilą żyć
Tylko być, być i wciąż być ...
Być Miłością, być Błogością
Jasną, czystą Świadomością
Że to wszystko cudem jest
I ten człowiek i ten pies
I ta trawka, to słoneczko
I ta rosa co nad rzeczką
I te czarne oczka, które
Patrzają na cię zawsze czule
Czy to słońce, czy to cień
Radujemy się cały dzień!

21. DZIECIĘ SŁOŃCA

O ty, dziecię Słońca
Z krainy uśmiechu
Poczęte z miłości
Nie z winy, ni grzechu
W duszy twej melodię błogości wciąż słyhać
W swych ramionach cię kołyszę
Wiecznie boska cisza
Popatrz czystym okiem na wszelkie stworzenie
Porzuć lęk i smutek – umysłu złudzenie
Myśl – płomieniem Prawdy – jej iskrą natchniona
Niechaj tworzy piękne słowa, w których jak w ramionach
Ukojenie dziś znajduje każde już stworzenie
Czuwa aby boska Prawda była ich korzeniem

Wzrasta, kwitnie, owocuje w objęciach Miłości
Aby wreszcie na tej Ziemi
Pokój mógł zagościć

22. PUŁAPKA UMYŚLU

Telewizor* – to pułapka
To jest ludzkich zmysłów klatka
Która wiąże umysł mały
Bo go zająć przez dzień cały
    Przyciągają cię obrazki
    Kolorowe świata blaski
    Co złudzenie życia dają
    I w swą akcję tak, wciągają
Och, uważaj, bo niewola
Płynie od telewizora!
Stroń od niego cały czas
By złudzenia prysły w las
    Obudź się i patrz z uwagą
    Każdy sen swój śni – to magia
    Którą „mają” zowią mędrcy
    Obudź się i bądź czym prędzej!
Czystą, jasną świadomością
Co ogląda świat z miłością
Co się wszystkim cieszy stale
Ma się błogo, doskonale
    Wie, że gra jest tylko grą
    Więc nie wchodzi wcale w nią
    Wyszła już z pułapki złudzeń
    Żyje sobą, i jest CUD-em**

* komputer

** CUD – całkowicie udane dzieło/stworzenie

23. KUJ ŻELAZO

Kuj żelazo gdy gorące
Kuj – aż będzie ci już dobrze
Nie przestawaj przez dzień cały
Aż poczujesz się wspaniały
    Rozkuj, rozkrusz te kajdany
    W które umysł twój splątany
    Zakuł cię jak niewolnika
    Rozkuj się niech czar ten znika
Oddech weź i przetrzyj oczy
A świadomość cię zaskoczy
Bo zobaczysz wtedy nagle
Że nie żyłeś wcale w prawdzie...
    Jesteś wolny, piękny cały
    Możesz czuć się doskonały
    Dzieckiem szczęścia jesteś przecież
    Tak jak każdy na tym świecie
Twoim źródłem boskość wszakże
Wszystko może się wydarzyć
Lecz cię zniszczyć nic nie zdoła
Jeśli taka twoja wola
    I świadomość – żeś jest wszystkim
    Ziemia zaś ta jest boiskiem
    Gra na którym, zwana życiem
    Toczy się wprost znakomicie
Nie angażuj się w nią wcale
Niczym świadek, żyj wspaniale
I przyglądaj się grze z boku
Tym wybrykom i wyskokom
    Ego świadomości, gdy
    Toczy swoje marne gry
    Gry i gierki, to nie ty!
    A więc otrzyj z oczu łzy
Jesteś wolny, całkiem, przecież

Jesteś poza grą w tym świecie
Jesteś taki, jaki jesteś
Ciesz się tym i śmieję, nareszcie!

24. BÓG JEST ROZWIĄZANIEM

Świat – zawsze problemem
Bóg jest rozwiązaniem
To cudownie trafne
Sai Baby jest zdanie
Wszak Bóg odpowiedzią
Na każde pytanie
Pytaj o co zechcesz
Odpowiedź się stanie
    Sprawdź czy w myślach twoich
    Jego panowania
    Czy uczucie twe oświećla
    Jego zmiłowanie
    Czy w twych oczach Bóg jaśnieje,
    Głos jego brzmi w głowie
    Ruszał śmiało wprost przed siebie
    Smutek cię nie dorwie
Obraz Boga twym obrazem
Teraz, wszędzie, zawsze
Niech w twym sercu, w myślach, słowach
Szczęście już nie gaśnie.

25. BOŻA APTEKA

Boże, dałeś nam wonności
Lasów, pól i łąk piękności
Zioła, które są lekarstwem
Jeśli wziąć ich dobrą garstkę
    I zaparzyć lub gotować
    Potem zgrabnie przygotować
    I popijać je łykami

Już choroba jest za nami
Są tu zioła od starości
I te na choroby kości
Jeśli je się niezbyt mądrze
To też boli, i to dobrze!
    Nie zwlekajcie ani chwili
    Lecz z apteki bożej, mili
    Korzystajcie póki czas
    By choroby poszły w las
Aby was już nie dopadło
To, co w gust wam nie przypadło
Coś, co boli, swędzi, piecze
Spać nie daje, nie uciecze samo, lecz
Je przepędzić trzeba precz!
    Jedz więc ziółka i popijaj
    Kompresami się owijaj
    Abyś zdrowe życie wiódł
    I nie rzucał przed się kłódł

26. Bez tytułu

Jesteś najczulszą struną
W instrumentarium tego świata
Stworzoną z materii nicości
Twoje drgania docierają w głąb
Otwierają zatrzaśnięte drzwi
Dotykając tajemnicy istnienia
Słysząc melodię nadziei

27. Bez tytułu

Zaczarowana kraina
W której człowiek kocha człowieka
Oaza współczucia

Gdzie znikają cierpienie i ból
Ukojeniem staje się drugi człowiek
Lekarstwem – dotyk jego rąk
– spojrzenie
– uśmiech
– słowo

28. Bez tytułu

Patrzysz z uwagą
Widzisz – cierpienie
Współczujesz
Zapominasz o sobie
Stajesz się Jednym
Uzdrowiasz

29. BOSKA MIŁOŚĆ (słoneczko, dnia oko)

Słoneczko – dnia oko, dnia oko pięknego
Czyś Ty gdzieś widziało człeka szczęśliwego?
Który wiecznie kocha każde Twe stworzenie
Nie płacze, nie szlocha, kiedy się coś zmienia?
Człek nie wie, że szczęśliw
Że w opiece Pana nic mu nie zagraża
Z wieczora ni z rana
Każdy dzień szczęśliwie może z Panem przeżyć
Tylko nie wie o tym, jak ma się z tym zmierzyć

Panu, dzień powierzyć
Jemu, ofiarować
Wszystkie swoje troski
Czyny, też darować
Wszystkim się Bóg zajmie
W Nim jest mądrość cała
W to człek musi wierzyć

W tym jest jego chwała
Wszystkie ptaki chwalą Pana pod niebiosy
I trawy i zioła i pszeniczne kłosy
Kłaniają się Stwórcy, wonie wydzielają
I każdym sposobem Pana wychwalają
Więc i ty, człowiecze
Bierz z nich przykład skory
Składaj Panu dzięki
I nabądź pokory
Nic tu nie jest twoje
Wszystko Bogiem stoi
A kto tego nie wie
Ten się życia boi!
Nie boi się dziecię
Ufnie rączki składa
I swojemu Ojcu chętnie opowiada
Co zrobił, dlaczego, pyta też: czy dobrze?
Czy tak być powinno? Co mu Tata powie?
Słucha całym sercem rad w serduszkach swoich
A Pan mu osładza życie pięknem swoim
Nie zważa na błędy
Nie baczy na winy
Tylko kocha, kocha, kocha bez przyczyny!
Tylko taka miłość jest Boską Miłością
Tylko ona daje radość nad radością!

30. MEDYTACJA

Medytacja, czy wy wiecie
Jest prawdziwym życiem w świecie
W którym wszystko sens swój ma
Nie ma dobra ani zła
Tylko dwie monety strony
Które nie są oddzielone

Bez tej drugiej – pierwsza z nich
Nie istnieje. Toż to wstyd
Myśleć, że ta druga strona
Może istnieć, oddzielona
Od tej siostry swej bliźniaczej
Lecz, nie może być inaczej
Jedna z drugiej się wyłania
Niczym z lasu płocha łania
Kiedy nie ma wcale zła
Znika dobro, czyż nie tak?
    Zło i dobra to znaczenia
    Są umysłu, tego lenia
    Co wymyśla słowa – klatki
    Niby mają mu ułatwić
    Życie w świecie, które mu
    Wciąż umyka, choć jest tu
Lecz dogonić go nie może
Umysł, bo jest stale w sporze
Z tym co jest i nie jest teraz
Zastanawia się, rozbiera...
    I rozmienia wciąż na drobne
    To, co życia tego godne
    Godne życie, to żyć chwilą
    Nie zajmować tym, co było
    Nie rozważać wciąż przyszłości
    Wszystko w „teraz” przecież gości
    Nie ma żadnej innej chwili
    W której można by żyć, mili
    Przeszłość – przyszłość to majaki
    I umysłu złudne ptaki
        Wyjdź z ich klatki, wreszcie bądź
        Sobą, całym, teraz, wciąż!
        Abyś będąc szczęśliw zawsze
        Szczęściem darzył innych także

Cały świat, istoty w nim
By już Wszechświat szczęściem żył.

31. KOSMICZNY ŻART?

Każde imię – mym imieniem
Forma – mym obrazem
Więc mnie teraz czcij we wszystkim
Wkrótce tobie się ukazę
    Ujrzysz moją postać w sobie
    Cały wszechświat jest mym blaskiem
    Moja światłość w tobie świeci
    Tu i teraz, poza czasem
Przestań snić swój sen odwieczny
Żeś samotny, opuszczony
Poczuj w sobie moc atmiczną*
Wniet się staniesz odrodzony
    I nie dojrzysz nigdzie bólu
    Nędzy, żalu ani smutku
    Wszak tym światem Miłość rządzi
    Nieustannie, pomalutku
Zmienia ludzkie serca, topi
I przemienia je w brylanty
W taki sposób gra się toczy
Zbudź się wreszcie, spójrz – to żarty!

* Atma – boski pierwiastek w człowieku, prawdziwe Ja - Atma

32. JA JESTEM RADOŚCIĄ

Ja świata tego jestem Radością
Nie smutkiem, gniewem ani też złością
Lecz zwiewnie stąpam po świecie tak
Jakby mi skrzydeł tylko było brak

Och, skrzydła bardzo by mi się przydały
Wzlecieć bym mogła nad świat ten cały
Patrzyć nań z góry jak jest wspaniały
Podziwiać lasy, łąki i pola
Objąć spojrzeniem pnącza i zioła
Drzewa i ptaki co gniazda w nich mają
I pod niebiosą Pana wychwalają
Słodkie ich pienia niosą się, płyną
To się wzmagają, to znów gdzieś giną
    Tak świat jest piękny i wonny cały
    Patrzyć nań z góry - to jest wspaniałe
    Cudowne skrzydła anielskie mieć
    I tylko być, kochać i chcieć.
Chcieć być małym Pana stworzeniem
Które się mieści w małej kieszeni
Które się zmniejsza codziennie tak
Że już go dojrzeć nie można, bo jak?
    Chcieć być tak wielkim, wielkim, ogromnym
    By świat ten objąć cały cudowny
    By w swych ramionach zawsze go mieć
    I nigdy więcej niczego chcieć
Tak, to cudownie być z wszystkim jednym
Nie być zachłannym i nie być biednym
Mieć zawsze tylko to jedno w głowie
Co stale mi powie:
    Kocham, kocham, kocham tak
    Jakby mną był cały świat
    Jakbyś mną był też i ty
    Tak cię kocham, z całych sił
Kocham, kocham, kocham ciebie
Kocham jakbym była w niebie
Teraz tobie życzę tak
Kochaj w sobie cały świat
    Cały świat to Boga strój

To jest tego Pana zdroj
Więc Go kochaj, kochaj gdy
On miłością Pana brzmi
Kochaj, kochaj, kochaj mnie
Wtedy ci nie będzie źle
Kochaj, żebyś zawsze był
Już szczęśliwy. I tak żył.

33. MIŁOŚCIĄ SIĘ JEST

Poetą się bywa
Miłością się jest
Tak było i będzie
Chcesz tego, czy nie!
Pamiętać o tym, wiedz, ważna to rzecz
By zawsze w sercu czystą miłość mieć
By patrzeć z miłością i słuchać z miłością
I czynić wszystko z najwyższą jakością
Bo na tym świecie tylko Miłość liczy się
Wszystko inne to śmiecie, uprzątnąć trzeba je!
I stworzyć miejsce jej jednej, królowej
Co cały świat ma w swym sercu i głowie
Co tworzy szczęście, gdzie spojrzy, wokół
I daje radość, błogość, niesie pokój
Bywa się wszystkim
Miłością się jest
Pamiętaj o tym
Ona życiem jest
To miłość otwiera serca złotym kluczem
Ona wszystkiego najlepiej naucza
To ona skrzydła anielskie ci daje
I sprawia, że świat zdaje się nagle rajem
Ona – muzyką i wierszem także
Ona – jest Bogiem, a jakże!
Miłość nie dzieli, a łączy wszystkich

Ona czyni ludzi sobie bliskich.
Miłością wykarmisz, napoisz dzieci
    Miłość nie zdradzi cię, nie uleci
    Lecz z każdą chwilą rośnie i rośnie
    Przemienia chłód zimny w ciepłą wiosnę
Nadaje smak słodki goryczy losu
Pozwala cieszyć się wszystkim, po trochu
    Więc, obudź się wreszcie
    I poczuj ją w sobie
    Spójrz – ona wszędzie
    Wokół ciebie, w tobie
Ona - w głosie ptaka, płaczu dziecka, uśmiechu kochanka
Ona - zapachem trawy, ona pięknem jest poranka
To miłość – w tęczy światła na błękicie nieba
Ona mną i tobą, przez nas się przelewa
    Aż wypełnić sobą wszystkie miejsca zdoła
    Doliny i góry, lasy, łąki, pola
    I zabrzmie symfonią...
    I stanie się ciszą...
    Posłuchaj; już słyhać....
    Choć jeszcze zbyt cicho...

34. O CZYM MYŚLI GŁOWA

O czym teraz myśli głowa
I czy też już jest gotowa
Podjąć się zadania bycia
Sterem tego ciała, życia
    Które przez nie się przejawia
    W swojej krasie, w całej pełni
    Czy to umysł może spełnić?
Może, jeśli zdoła się dowiedzieć
Czego dusza pragnie w świecie
    Bo to duszy jest przebranie

Umysł i ciało – panowie, panie
To aktorzy, którzy grają
Ten scenariusz zwany życiem
Jeśli zgodnie, znakomicie
    Ale jeśli nie są w zgodzie
    Życie się układa gorzej
    Aż pomyśli w końcu głowa
    Czym ja mądra?
    Czym gotowa?
    By kierować dobrze ciałem
    I to z duszy mej udziałem?
Odtąd cugle zmysłów trzyma krótko
Pilnuje bacznie działań i ich skutków
Nie pozwala się panoszyć zmysłom
Ani ich pomysłom
    Bo rozkosze ciała krótkie
    Marne ich bywają skutki
    Więc je teraz umysł bierze
    I Panu składa w ofierze
Prysły gdzieś pragnienia, zmysły
Zamysł duszy stał się czysty
Umysł poddał Bogu w końcu się
Odtąd już nie będzie nigdy źle
    Pan, kieruje teraz wszystkim
    Jego umysł, ciało oraz zmysły
    Jego wszystkie myśli, słowa, smutki
    Jego także czyny i ich skutki
Teraz umysł – głowa myśli dobrze
Nie osądza już i nie przedobrza
Jest zadowolona wielce z tego
Że ma Pana już jednego, najlepszego
    Pana, który jego szczęściem jest
    I któremu służyć bardzo chcę
Umysł nie ma już swej woli

Oddał Panu się w niewolę
Która oświeceniem – wyzwoleniem jest
I pozbawia już na zawsze, oczu łez
    Umysł stał się więc beztroski
    A bez troski znaczy boski
    Wszędzie widzi samo dobro
    Gdzie mu kiedyś się nie wiodło
Bo w swej pyszy nie rozumiał
Że kierować sam nie umiał
    Tylko w Bogu radość, siła
    Tylko z Bogiem się zdobywa
    Spokój, miłość, prawdę, piękno
    Wszystko w Bogu jest na pewno
Piękne dzisiaj życie mają
Dusza, umysł i to ciało
Bowiem teraz umysł boski
Życie wie dzie im bez troski.

35. Co myśli słońko?

Tak myśli Słońko, patrząc na Ziemię
Jak mam zrozumieć to ludzkie plemię?
Które marnuje boskie poranki
Na kłótnie, sprzeczki czy połajanki
    Które mitręży noce i dni
    Bo samo nie wie dobrze
    Czego chce
Nie wie, że życie darem jest boskim
Wymyśla sobie co dzień nowe troski
I wiecznie za czymś wydumanym gna
Co to za gra jest, kiepska, co za gra?
    W co grają ludzie w swojej ułudzie?
    Kiedy się zbudzą ze snu i
    Kiedy szeroko otworzą oczy, by

Zobaczyć, że wszystko darem jest boskim
Że niczym są kłopoty i ludzkie ich troski
Że każdy jest kowalem własnego losu
I cieszyć się trzeba wszystkim po trochu
    Lepiej porzucić zmartwienia i troski
    I być już boskim, być naprawdę boskim
    Dzieckiem, co swego ojca przymioty ma
    I które wszystko może w trymiga
Ma przecież narzędzie do swej boskiej pracy
Myśli, słowa i czyny – to znaczy
Są to atrybuty jego własnej siły
W nich świata tego zmiany się ukryły
    Jeśli zjednoczy swe czyny, myśli, słowa
    I jeśli dusza jego jest gotowa
    By zawrzeć Miłość w tej Trójcy Wielkiej
    To wszystko będzie w jego życiu piękne
Piękne będą dzieci, małżeństwa, pogoda
Piękne krajobrazy, w domu piękna zgoda
I piękne będą ptaki, rośliny, zwierzęta
I wszystko będzie piękne, co mogę spamiętać
    Piękne będą wtedy i ludzi rozmowy
    Piękne wszystkie firmy, książki oraz głowy
    Które pięknem myśli swoich się rozjaśnią
    I świat będzie cały jedną piękną baśnią
Dlatego to obudź się wreszcie człowiecze
Nim twoje życie przez palce przeciecze
Nie marnuj czasu – to też dar jest boski
Zmień swoje życie, odegnaj precz troski
    Myśl swoją nastrój na boski ton
    Słowo – niech echem niesie jak dzwon
    Czyn – niech to słowo i myśl prezentuje
    Wtedy się twórcą swego świata poczujesz
Poczujesz także tę moc swoją wielką
Na skutek której złudzenia twe pękną

Bo życie nie jest dziełem przypadku jakiegoś
Sił niewiadomych, czegoś złego, niedobrego.
A wszystkim rządzi tylko jedna siła
Która bezwarunkową Miłością się nazywa

36. ŚPIEWAJ, PANIE

Śpiewaj, Panie, swoje pieśni
Graj na strunach światła
Niech nam Twoja Gwiazda świeci
Po krańce Wszechświata!
Tyś melodią w sercu naszym
Rytmem jego bicia
Tego nikt nam nie odbierze
Tego, ani życia
W Twoim Sai promieniowaniu
W miłosnym uścisku
Wiwat, Swami, szczęście nasze
Jesteś nam tak bliski
Że już nie ma nas, ni Ciebie
Lecz jest tylko Jedno
Jedno szczęście, miłość, prawda
I pokój i pewność
Pewność, że jest dobrem wszystko
Zło jest tym złudzeniem
Które tylko brakiem światła
Naszym przywidzeniem
Oto prawda cała
Jest niezmienna, niepodzielna
Piękna i wspaniała
Tobie, Swami, ją zawdzięczam
Twojej te nauce
Które wszystkie me udręki
I męki odrzuca

Bo są one wydumane
Umysł je wymyślił
Bowiem żyć potrafi tylko
Poprzez swoje myśli
Myśli są ograniczone
Porzucić je trzeba
By w objęciach Boskiej Prawdy
Zakosztować Nieba

37. ŻYCZENIA DLA ŚWIATA (Prognoza przyszłości)

Niech światło Miłości przeze mnie świeci
Niech w nim się pławią dorośli, dzieci
Niechaj zwierzęta w tym ciepłe Pana
Żyją radośnie z rana do rana
    Niechaj roślinom w słońca promieniach
    Życie w cud tęczy nagle się zmienia
    Niech wydzielają nektar błogości
    Co każde serce szczęściem ugości
Prawda – jak diament niechaj zaświeci
Ozdobi człowieka, mowę roznieci
Promieniem mądrości, współczucia i troski
A świat stanie się cudowny, boski
    Ogień jedności w sercach już czeka
    Za chwilę wybuchnie, przemieni człowieka
    W świetle boskości zniknie cień – ego
    A wtedy ludziom nie zabraknie niczego
W przyjaźni żyć będą ludzie i zwierzęta
Nikt nie będzie cierpiał, szlochał czy pamiętał
O przeszłych wojnach, niedoli, wyzysku
Skończą się smutki, w nicość się rozprysną
    Wszędzie już pokój, obfitość i zdrowie
    Nikt złego słowa nawet nie wypowie
    Pragnąc nie mącić przejrzystej światłości

Co w każdym sercu na stałe już gości

38. Kim jestem

Nie jestem ciałem, ani umysłem...
Jestem duchem czystym
Który rządzi mym umysłem i korzysta z ciała
Jak ze swoich instrumentów, by się jego wola działa
Jam Jest duchem, który tchnieniem
Światłem Najwyższego
To me credo, którym żyję
Ciesząc się teraz z wszystkiego
To, co we mnie i wokoło
Wszystko światłem boskim
Światłu zawsze towarzyszą na Ziemi
Cień – troski
Cienie tworzy ludzki umysł
Przepełniony lękiem
Więc mu mówię: odpuść sobie
Żyj prosto i z wdziękiem
Kochaj wszystko, bądź już świadom
Istnienie jest Jedno
Znikną cienie, prysną troski
Zapanuje Jedność
Miłość – Bogiem, światłem Świata
I mądrością wielką
Więc Ja – Boskość żyję teraz
Pięknie, wdzięcznie, lekko

39. Dziękuję Swami

Dziękuję Ci, Swami za Twe serce czułe
Za to, że cierpliwie czekasz aż się poczuje
Godna Twojej miłości, Twojej dobroci też

Gdzie jesteś, mój Panie, ukochany, gdzie?

Ja jestem w Twym sercu

A Ty w sercu moim

Wszystko jest Jednością

Ja, Ty, my i wy

Gdzie jest zło? Gdzie dobro

Skoro wszystkim Tyś?

Gdzie jest światłość, ciemność

Kiedyś szczęściem moim?

Wszystko lśni światłością

Wszyscy Bogiem są

Wszystko jest Miłością

I dobro i zło.

40. DO CELINY

Dlaczego tak ciężko żyć Ci dziś Celinko

Dlaczegoż o śmierci myślisz, dziecińko?

Pan jest twą przyszłością

Twym szczęściem, pragnieniem

Odmień swe myślenie

To życie odmienisz!

Myśl: niech me myślenie

Będzie w zgodzie ze mną

Ja jestem, ja byłam, ja będę na pewno!

Wiedz – to myśl jest formą

Która wieńczy dzieło

Uczucie zaś barwą

Z której się poczęło

Więc, bądź silna, dziecko

Otrzyj łzy, kochanie

Wtedy samo szczęście

W twym życiu nastanie

Zrób tylko początek – zmień swe nastawienie

Spójrz na życie lekko, trochę z rozbawieniem
To jest teatr tylko, ty graj swoją rolę
Mądrze, pięknie, z wdziękiem
Taką ciebie wolę.

41. DZIĘKUJĘ CI, SWAMI

Oddaje Ci, Panie, wszystkie swój bóle
Wszystkie moje lęki – jak stare koszule
Co już odegrały swoją boską rolę
Teraz muszą zniknąć, by wypełnić wolę
I pozwolić światłu zapanować we mnie
Oświecić i rozgrzać, rozchmurzyć, upewnić
Dać mu wreszcie błyszczeć jak promieniom słońca
Bez tchu, odpoczynku, teraz aż do końca
Dziękuję Ci, Swami, za ochronę boską
Za to, że mnie bronisz przed najmniejszą troską
Otulasz miłością, osładzasz, zachęcasz
Och, Panie, jak dobrze być w Twoich objęciach

42. Modlitwa oddania

Oddaję Ci, Panie, siebie w podzięcie
Oddaję swe serce, głowę oraz ręce
Oddaję obie nogi i oczy i uszy
Oddaję Ci wszystko, co może poruszyć
Nic nie pozostało ze mnie teraz tu
Jak dobrze, że Jesteś, nie ma odtąd dwu
Istnienie jest Bogiem i doskonałością wszelką
Dziękuję Ci, Panie, za Twą Miłość wielką
Miłość, która dla mnie wszystkim jest
Dziękuję – to jedno powiedzieć Ci chcę.

43. MATCE ZIEMI

Posyłam ci, matko Ziemi

Moc serdecznych myśli
Niech ci dadzą wiele siły
Byś mogła oczyścić
    Swe serce i płuca i arterie wodne
    I niebo, by zawsze już było pogodne
    Niech twe dzieci - ludzie obudzą się wreszcie
    I niech sprawą zadość swoich braci, reszcie
Niech strzegą twej chwały i piękna i zdrowia
Być im Ziemię była domem i zawsze gotowa
Chronić, żywić i dogłądać każde z twoich stworzeń
By im żyło się wciąż lepiej, nie jak teraz – gorzej.
    Kochamy Cię, Gaju, piękna Matko nasza
    Bądź nam zawsze zdrowa, czysta
    Szczęśliwa, bogata

44. AROHA ALOHA

SAJ BABA to Miłość
Miłość wszystkiego
Która nigdy nie wyklucza
Ni odrzuca czegoś
    Wszystko przecież boskie
    Wszystko wie i czuje
    Kocham więc bezwarunkowo
    I Bogu dziękuję
Że jest wszędzie, wszystkim
Że nie ma innego
Że wszystko jest tylko
Prezenterem od Niego
    Za który mu dzięki
    Szczere składam zawsze
    I przyjmuję co się zdarza
    Jako Jego łaskę
On mi w tym prezencie

Siebie przecież daje
A ja proszę Jego, Panie
Daj mi pamiętać o tym stale!

45. **DZIEKUJĘ CI**

Dziękuję Ci, Swami
Za Twą Miłość Boską
Proszę, wypełń mnie nią całą
Po koniuszki włosów
    Niech się stopię cała
    W tym ogniu Miłości
    I niech odtąd będę Jednym
    W dzień i w nocy

46. **POWRÓT/ w NIEBIE (o wierszach)**

Odnalazł mnie dziś mój Ojciec
Bo nie miałam dokąd uciec
Wszędzie widzę tylko Jego
Słyszę Jego głos, jak echo
    Co powtarza: Kocham, Kocham
    A ty ciągle tylko szlochasz!
    Więc przestałam łzy już ronić
    Lękać się i gdzieś tam gonić
Zaprostałam wciąż się męczyć
Łkać i szlochać i się dręczyć
Teraz żyję, wzrastam, kwitnę
Owocując wręcz z zachwytem
    Tworzę takie wiersze, co
    Są radością wielką, bo
    Uczą mnie, jak żyć jest warto
    W świecie, w którym mało żartów
Więc mnie bawią, cieszą stale
Pokazując w swym zapale,
Jak zabawnie życia nieć

W swe istnienie wpleść, miast śnić
Cieszyć się grą światła – cienia
W smutek spokój nie zamieniać
Lecz pamiętać stale o tym,
Że jest wiele do roboty
W świecie, w którym rządzi ego
Więc brać trzeba się do tego
By tu królowała miłość
Ona w życiu wielką siłą
Mów Miłości: dziel i rządz
Przepędź smutek, troski zbądź!
Wiedz, istnieje tylko Jedno
Tym jest Miłość, tak, na pewno
Więc się raduj, nigdy – sądz!
Żyjąc w świecie – w niebie bądź

47. ODMIENIĆ ŻYCIE (modlitwa)

Odmienić me życie tylko Ty możesz
Więc cała się Tobie oddaję w pokorze
I proszę o łaskę świętego bycia
W prawdzie, miłości do wszelkiego życia
Które wszak Tobą jest, a Ty nim
Więc błagam Cię, pomóż mi wcielić je w czyn
Czyn, który **echem** jest Twojego słowa
I w którym Miłość cała jest gotowa
Przelać się dokąd dojrzy sposobność
Bo kochać nigdy nie będzie jej dość
Zawsze pogodna, zadowolona
Bowiem pokarmem żywi się ona
Którego wszędzie, stale jest w bród
A który stanowi prawdziwy cud!
Tym cudem – światło Wielkiego Słońca
Którego miłość jest tak gorąca
Że z martwych wstaje świadome życie

Znika złudzenie, smutek o świcie
Gdy blask Oświecenia umysł opromienia

48. **BOSKA DUSZA**

O, mój Swami, me kochanie
Kiedy ja się cała stanę Tobą?
Nie mnie już nie cieszy z tego
Co cieszy człeka każdego
    Który ranną wstaje porą
    Kładzie spać się już z wieczora
    W pracy spędza całe dni
    I nie myśli o tym, że
Życie przemija tak bardzo szybko
Jakby ono było krótką chwilką tylko
Wobec wieczności jest nią niechybnie
Człek się pojawia i zaraz niknie
    Nie ginie tylko dusza – ta boska
    Która w niebiosach chciałaby zostać
    Ale na ziemię zejść znowu musi
    By się w miłości w końcu nauczyć
Z miłości bowiem dusza stworzona
Z Boga – Miłości powstała ona
Lecz zapomniała o tym nieboga
Męczy ją, zżera codzienna trwoga
    Jak ja ten dzionek nowy przeżyję?
    Dam sobie radę? Ugrzęznę po szyję?
    A może uciec stąd mam byle dokąd?
    Lecz nie wiem po co, na co, i pokąd?
Tak myśli dusza, bo zapomniała
Że tylko ludzką postać przybrała
Że jest w istocie esencją boską
I nie do twarzy jej z żadną troską
    W niej siła jest dobra
    Boskie miłowanie

Jej cała Mądrość i całe Poznanie
Bogactwem swoim Ziemię może objąć całą
Hojnie obdzielić - nie będzie zbyt mało
Ta dusza musi sobie przypomnieć
Jak bardzo piękna jest i dostojna
I że królewskie życie jej dane
Gdy będzie panem
    Gdy będzie władać swoim umysłem
    Myśl każdą przejrzy i ją oczyści
    Uczuciem każdym będzie rządziła
    To panem stanie się swoim, aż miło
Być wolnym w myślach, słowach i czynach
I kochać, kochać, kochać bez przyczyny
Dzień cały i noc każdą radośnie żyjąc
Pięknie przeminać, nigdy nie ginąc
    Nie może ona bowiem umrzeć, nie
    Albowiem nigdy nie zrodziła się
    Jest wieczna, piękna, nieokreślona
    Wszystkim wypełnić się może ona.
Więc, bacznie na to, człowieku, zważaj
Co myślisz, czynisz, długo rozważaj.

49. NAUCZYCIELOWI MIŁOŚCI *Sathya Sai Babie

Dałeś mi, Panie, życie szczęśliwe w swojej dolinie
Wszystko co było już się skończyło...
Lecz dalej płynie...
Strumieniem wartkim nagle się zjawia a potem znika
Jak mała chmurka, co przemknie cicho koło promyka
Słońca, co stale na niebie świeci i nie przestaje
Tak samo Ty się mną opiekujesz czule, wytrwale
To jest cudowne, że zawsze Jesteś we mnie w każdym
Wystarczy sobie o tym przypomnieć – już serce jarzy.
    Ty jesteś wszystkim

Wszystko jest w Tobie
Dla Ciebie, Panie
Wiersze me piszę i coraz bardziej
Kocham Cię, Swami
Niech moja miłość będzie jak słońce – gorąca taka
A dusza, lotem ptaka podąży i niech wraca
Lecz pozostanie z Tobą na zawsze, mam tę nadzieję,
W Twoich objęciach jest błogość sama
Niech tak się dzieje!

*lub „Dla Ciebie Sai”

50. NIEPOJĘTE

Umysł – jak uparty osioł
Serce – świetlisty archanioł
A ja – niczym ranna rosa
To zanikam, to się zjawiam
    Oświeć, umysł ten, o Panie
    By nie błądził w koleinach
    Aby serce już poznało
    Prawdę o skutkach – przyczynach
Wszelkiej nędzy, smutku, bólu
Które umysł powoduje
Bo zapomniał, że jest sługą
Że się sercem opiekuje
    Prawda zrywa już zasłony
    W które umysł był splątany
    Oto widać całe piękno
    Tego świata – bez nagany
Wszystko złoci się i błyszczy
I oddycha słońca blaskiem
Dusza budzi się zdumiona
Trwa w zachwycie, poza czasem

Już nie czuję się tu obco
Zatraciła się w swym pięknie
Rozpłynęła się w błogości
Lekko, cicho, beznamiętnie
I jest wszystkim – czyli niczym
Nic już dotknąć już nie może
Odtąd żyje wdzięcznie, chętnie
Niczym przeogromne morze
    Możliwości – jej potencją
    Jej moc – mocą jej wszechświata
    Miłość – czystą zaś intencją
    Co unosi poza lata
Cisza łonem jest Istnienia
Do niej ono tęsknie wzdycha
W niej spoczywa, jak nasienie
Które słońcem wciąż oddycha
    Darzy wszystkich aromatem swym
    I wabi serca pięknem
    Jej owocem – czysta przestrzeń
    Radość... pokój...
    Niepojęte...

51. TO JA (TANIEC)

Wiruje we mnie świat
To taniec jest miłości
Ja Jestem w sercu twym
Centrum czystej błogości
    W tym centrum pokój jest
    Trwa w tobie nienagannie
    A Ja maluję świat
    Miłością, nieustannie
Wszędzie obecność swą
Miłością wciąż przejawiam

Ty, tylko zestrój myśl
Z tym, co się właśnie zjawia
    Jak lotosowy kwiat
    Co z błota czysty wstaje
    Tak na tym świecie Ja
    Wciąż tylko Ja się staję
Gdy czujesz dotyk mój
Czuły, lekki i zwiewny
To wiedz, że jestem twój
Cały, jedyny, pewny
    Stale ty we mnie bądź
    Jak i ja jestem w tobie
    Usłysz wolności ton
    Twe serce oddycha Bogiem!
Wszędzie obecność ma
Miłością wytańczona
Więc trwaj w ramionach mych
Szczęśliwa i spełniona
    I wiruj razem ze mną
    W boskim tańcu – radości
    Nie ma przeszłości – przyszłością
    Jest tylko
        T E R A Z
        w wieczności

52. WALC MIŁOŚCI

W Twoich ramionach dziś tańczę
Pomarańczowy Aniele
W przestrzeń radości uniosłeś mnie
Teraz, w błogosci ciele
    Nic już nie ważę, nie znaczę
    Świat gdzieś pozostał daleko
    Ja tańczę z Tobą w przestworzach

Niczym maleńkie dziecko
W ramionach mnie swoich unosisz
Serce uśmiecha się błogostanie
Ten taniec – to walc jest Miłości
Która teraz mą drogą
    Nie zejdem nigdy z Twych ramion
    To skrzydła są opatrności
    Znalazłam w nich wolność od siebie
    I źródło szczęśliwości
Więc tańczę, wirując w tym walcu
Radośnie, błogo, pospołu
Z Tobą – jedynym tancerzem
Nie ma już dłużej mozołu
    Szczęściem jest być w Twych ramionach
    Nie lękać się, o nic nie troszczyć
    Jako Twe małe dziecko
    Być, wzrastać stale w Miłości
Nic już mnie teraz nie cieszy
Prócz Ciebie i Twojej Obecności
Którą łaskawie mnie darzysz
W sercu mej świadomości
    Aż wzniosę ją tak wysoko
    Wprowadzę do Ciebie – Nieba
    Przestrzeń się we mnie otworzy
    Nic mi nie będzie trzeba
Otwieram oczy zdumiona
Choć patrzę, nie widzę wcale
Słuchając – wcale nie słyszę
Zmagając się z życiem stale
    Chcę słodka być jak amrita
    Byś stale się mną rozkoszował
    Aby w spojrzeniu, uśmiechu
    Každy Cię we mnie smakował
Dobrze, że jesteś wszędzie

Tak we mnie, jak w każdym innym
Cudownie mieć tę świadomość
Że koniec snów już tak bliski
    Nie było miło mi marzyć
    I śnić swój sen bez Ciebie
    Nie wiem, jak mogło się zdarzyć
    Że zapomniałam Ciebie
Znalazłam swe miejsce przy Tobie
W Twych kochających ramionach
Sercem dziękuję Ci Swami
Że lęk teraz we mnie kona
    Ma podróż dobiega końca
    Dobrze przeżyć ją było
    Aby się w końcu dowiedzieć
    Że wszystko to ... mi się śniło!

53. POKARM

Zakochałam się w tym wierszu
Co wypłynął z serca głębi
Nim oddycham, płonę, żyję
Wciąż od nowa – chętniej, głębiej
    Wiersz esencją jest co karmi
    Mą świadomość, która rośnie
    I rozszerza się, rozkwita
    Owocuje wciąż, radośnie
Radość znakiem jest mądrości
W którą miłość się przebrała
By móc śpiewać hymn wdzięczności
Chwała wszystkim...!
Bogu chwała!

54. KIM JESTEM?

Nie jestem ciałem, ani umysłem

Jestem duchem czystym
Który rządzi mym umysłem i korzysta z ciała
Jak ze swoich instrumentów, by się jego wola działa
    Jam Jestem duchem, który tchnieniem
    Światłem Najwyższego
    To me credo, którym żyję
    Ciesząc się teraz z wszystkiego
To co we mnie i wokoło
Wszystko światłem boskim
Światłu zawsze towarzyszy
Na Ziemi cień – troski
    Cienie tworzy ludzki umysł
    Przepełniony lękiem
    Więc mu mówię: odpuść sobie
    Żyj prosto i z wdziękiem
Kochaj wszystko, bądź już świadom
Istnienie jest Jedno
Znikną cienie, prysną troski
Zapanuje Jedność
    Miłość – Bogiem, światłem świata
    I mądrością wszelką
    Więc, Ja – boskość, żyję teraz
    Pięknie, wdzięcznie, lekko

55. DO ADASIA

Och, Adasiu, chłopcze miły
I któż by miał tyle siły
By się wadzić z Tobą i
By śnić wspólnie twoje sny
    Wolisz spać – więc śpij, kochanie
    Niech sen w tobie pozostanie
    Ja uważnie pragnę żyć
    Dzień i noc świadomą być

Być świadomą – to żyć błogo
Iść spokojnie swoją drogą
Cieszyć się tym, co się dzieje
Mało mówić – milczeć wiele
    Nie pakować się w kłopoty
    Mieć niewiele do roboty
    Często śmiać się, widzieć wszystko
    Przecież – Ziemia, to boisko
Do gry zwanej życiem w świecie
Gdzie się jedno z drugim plecie
I zależy od innego
Tworząc Jedność ze wszystkiego
    Bo zasada życia – Miłość
    Znaczy – iść przez życie miło
    Nie zanudzać, męczyć, jęczeć
    Żyć odważnie, lekko, wdzięcznie
Takie życie – to jest fucha
Ja powiadam Ci do ucha
Wyjdź z umysłu – wrzuć na luz
Poczuj pełnię szczęścia już!

56. JEDZENIE – lekarstwo

Tak, jedzenie to lekarstwo
Na chorobę zwaną głodem
Tak powiedział Pan Sai Baba
Ja pamiętam zawsze o tem
    Żaden pokarm mi nie służy
    Kiedy jem, gdy głodu nie ma
    Wtedy czuję się cudownie
    Kiedy jestem, pusta, lekka
Czuję cichą radość, błogość
Mym imieniem teraz Wolność
Nie oglądam się za niczym

Jam jest Miłość, Szczęście, Wolność
Jam Jest, który Jest
Po prostu wszystkim
Pragnąć nie mam czego
Żyję sobie więc beztrosko
Jak bezchmurne niebo, czysto niebo

57. **BEZ ŚLADÓW**

Wiedz: Jedzenie to lekarstwo
Na chorobę zwaną głodem
Tak powiedział mi Sai Baba
Ja pamiętam teraz o tem
Jemu raz dziennie, jak należy
Piję dużo wody świeżej
I zażywam ruchu stale
Czuję się wprost doskonale!
Jestem zdrowa, sprawna, młoda
I uważna i pogodna
Zawsze dobry humor mam
Bo ja w Bogu sobie trwam
Jestem samym uwielbieniem
Czuję niebo ze zdziwieniem
Odleciały gdzieś udręki
I umysłu wszystkie męki
Jestem teraz jasna, lekka
Jakbym miała już skrzydełka
Co unoszą w górę tak
By nie został żaden ślad
Nastał koniec życia burz
Nie zostawiam śladów już
Bo przez życie idę tak
Niczym anioł albo ptak

58. BĄDŹ

Odłóż już ciężki bagaż przeszłości
Zapomnij o tym, co niósł ci czas
Napełnij teraz serce błogością
Pora, by płomień – ja, całkiem zgasł
    Ja Jestem teraz i tutaj wszystkim
    Więc nie poszukuj niczego już
    Do mnie się zwracaj – raźniej ci będzie
    Współdzielić ze mną każdy swój krok
Żyj dziś radośnie, świadomie, wdzięcznie
Ja Jestem tobą - ty jesteś mną
Rozmawiaj ze mną, proś o co zechcesz
I bądź, po prostu, miłością, bądź
    Życie nie kończy się przecież nigdy
    Ty tylko kochaj – lecz nigdy nie sądz!
    Kochaj i nie trudź się niczym więcej
    Nie ma nic więcej
    Po prostu: bądź!
Bądź szumem wiatru
Kropelką rosy
Słońcem, co złoty roztacza blask
Ogromem gwiazdy
Drobniutkim pyłkiem
W zieleni liści, poszumnie traw
    Bądź zwiewną nutką w miłosnej pieśni
    Kolorem tęczy, co zdobi świat
    Możesz być teraz – czym tylko zechcesz
    Bo życie – to jest wspaniała gra!
Grając pamiętaj – aktorem jesteś
Każda gra swoją zasadę ma
Życia zasada zwie się Miłością
Bo Miłość – życiem, co wiecznie trwa
    Kiedy nie zechcesz być już aktorem
    Przestanie bawić cię zmienna gra

Odłóż swój kostium, przestań grać rolę
Bądź widzem – obserwuj, jak toczy się gra
Pogoda ducha zaświadcza swą boskość
Niech nie dotyka cię świata czar
Złudzenia prysną, sen całkiem zniknie
Obudzisz się w świetle
Tak kończy się gra
Odejdź od siebie i przyjdź teraz do mnie
Wszelkie problemy rozwieje wiatr
Ta podróż naprawdę nie kończy się nigdy
Jedynie złudzenia twe znikną we łzach
Wszyscy są Jednym
Jednak bądź wszystkim
Świat jest Jedynym
On wiecznie trwa
Bądź dobry dla wszystkich
Dalekich i bliskich
Pamiętaj: życie to jest boska gra!

59.SPOTKANIE

Patrzysz z uwagą
Widzisz – cierpienie
Współczujesz
Zapominasz o sobie
Stajesz się Jednym
Uzdrowiasz

60.KOCHAĆ

Jeśli kiedyś napiszesz wiersz
Będiesz wiedział, co znaczy
KOCHAĆ
Jeśli wszystko w Tobie zawarte

(.....!)

To znaczy, że kochasz

I wiesz,

co to miłość

tęsknota

radość

i ból istnienia

Mój ukochany.

61. Życzenia dla świata

Niech światło Miłości przeze mnie świeci

Niech w nim się pławią dorośli, dzieci

Niechaj zwierzęta w tym ciepłe Pana

Żyją radośnie z rana do rana

Niechaj roślinom w słońca promieniach

Życie w cud tęczy nagle się zmienia

Niech wydzielają nektar błogości

Co każde serce szczęściem ugości

Prawda – jak diament - niechaj zaświeci

Ozdobi człowieka, mowę roznieci

Promieniem mądrości, współczucia i troski

A świat stanie się cudowny, boski

Ogień jedności w sercach już czeka

Za chwilę wybuchnie, przemieni człowieka

W świetle boskości zniknie cień – ego

A wtedy nikomu nie zabraknie niczego

W przyjaźni żyć będą ludzie i zwierzęta

Nikt nie będzie cierpiał, szlochał czy pamiętał

O przeszłych wojnach, niedoli, wyzysku

Skończą się troski, w nicość się rozprysną

Wszędzie już pokój, obfitość i zdrowie

Nikt złego słowa nawet nie wypowie

Pragnąc nie mącić przejrzystej światłości

Co w każdym sercu na stare już gości.

62. ODURZENIE

Odurzona słodką wonią

Nektaru Miłości

Słucham, jak rozbrzmiewa we mnie

Pieśń Radości

W moim sercu, głowie, brzuchu

To przycicha, potem nagle znów wybucha

Ferią światła, blaskiem słońca, wonią nieba

I powiększa mnie, rozjaśnia, wciąż rozszerza

Tę świadomość, której część tkwi w moim ciele

I oczyszcza, wciąż oczyszcza i rozbiela

Czyni pustkę, choć zawiera w sobie wszystko

Nic już nie mam – jestem niczym

Czyli wszystkim

Myśl odeszła gdzieś

Swobodnie, tak jak przyszła

Nie ma granic - zniknął mur tworzony w myślach

Czas zaniknął, świat rozprysnął się w nicości

Nie ma przeszkód - kiedy w sercu

Miłości się rozgości

63. TAK

Mówię Ci tak, mój Swami

Zawsze mówię: tak, tak, ukochany,

Nie ma innego słowa, bo w świecie

To ego nie mówi przecie

Tak, tak, zawsze tak, tylko tak

To jest Miłości jedyny znak

To jest Twa pieczęć na moich ustach

Kiedy ma głowa zupełnie pusta
Znikły problemy, przeszkody, lęki
Świat w moich oczach jaśniej piękny
Wszędzie widzę tylko Twoją postać
Czuję Ciebie, słyszę – tak chcę pozostać
    W radości serca rozpoznaję Wolę Twoją
    Nią szczęście wszystkich istot
    Stała się już moją
Pokój panuje teraz w sercu, głowie
Nigdy nic złego już nie wypowiem
    Tworzę swój świat z tkaniny myśli błogich
    Tak jest i będzie – niech się stanie ogień
Ducha Świętego, co wygrali stare wzorce
Oparte na lęku, myśli o rozłące
Całe złudzenie mej nieświadomości
Niech spłonie w ogniu Twej wiecznej Miłości!

64. Przywiązanie to nie Miłość

Miłość – to nie przywiązanie
Pierwsze z nich tworzy problemy
    Drugie – jest ich rozwiązaniem
Miłość wymiar ma boskości
Jej miarę stanowi radość
Więc spójrzmy na siebie z uwagą
Boskości uczynmy zadość
    Twe serce pragnie wolności
    A tę tylko Miłość przynosi
    Gdy umysł oczyścisz, rozjaśniesz
    O nic nie będziesz prosić
Gdy Miłość zamieszka w twym sercu
Otworzy Ci wrota wieczności
Ukoi, odpręży, rozbawi
Napoi nektarem błogości

Twą pracą – stawanie się sobą
Takim, jakim chcesz istnieć
Twe życie staje się niebem
A ty tylko kochasz, by istnieć
To Miłość daje Ci skrzydła
Wznosi wciąż wyżej do słońca
A lekkość, przejrzystość i wolność
Są twą ozdobą do końca.

65. MOC MIŁOŚCI

Miłość jest potęgą
Siłą uczuć, myśli
Jej to mocą świat swój tworzę
Nie ten, co się przyśnił
Lecz o jakim serce moje
Cicho, tęsknie marzy
Kiedy kocham – tworzę dobro
Tylko ono się wydarzy
Miłość – Bogiem czyni
Rozrzesza świadomość
Niesie ciszę, pokój, jedność
Znika różnorodność
Która wszak pozorem tylko
Złudą, czyli mają
Jej esencją - wieczna błogość
Miłość jest jej rajem

66. UWIERZ

Uwierz – z wiarą lżej jest żyć
Uwierz – wiary potrzebujesz jak powietrza
Uwierz – czeka cię raj i wieczne zbawienie
Przez Miłość
Więc: kochaj gorąco

bez warunków
TERAZ
ZAWSZE
*JESTEŚ

Jesteś najczulszą struną
W instrumentarium tego świata
Stworzonym z materii nicości
Twoje drgania docierają w głąb
Otwierają zatrzaśnięte drzwi
Dotykając tajemnicy Istnienia...
Słysząc melodię nadziei.

67. BEZ TYTUŁU

Jedno serce – a biją w nim dwa
Jeden umysł – a myśli w nim twoje i moje
Jedna dusza – a tęskni do drugiej
Czworo oczu zapatrzonych w siebie
Oczy, które widzą swoje własne odbicie
Usta, które czują swój własny smak
Łzy, które płyną niepotrzebnie
Bo zapomniały, że nie należą do siebie
Dwoje ludzi, a miłość - JEDNA

68. BEZ TYTUŁU

Zaczarowana kraina
W której człowiek kocha człowieka
Oaza współczucia
Gdzie znikają - cierpnie i ból
Ukojeniem staje się drugi człowiekiem
Lekarstwem – dotyk jego rąk

- spojrzenie
- uśmiech
- słowo

69. W ogniu

Tylko do Ciebie chcę mówić
Rozmawiać z Tobą, bez końca
Aż w końcu me serce – dusza
Zacznie płonąć z gorąca
    Spowije mnie Twój ogień
    Miłości płoniem oczyści
    Zużyte myśli odpadną
    Jak stare, pożółkłe liście
Powieje świeżością wiosny
Tchnienie poczuję Twe w sobie
I zajaśnieję Światłością Stwórcy
I nic już więcej nie powiem.

70. SPOJRZENIE

Tak piękny, cudowny jest świat
Gdy patrzę oczami Miłości
Barwami tęczy lśni wokół mnie
Obraz – szata boskości
    Jakiż musi być stwórca
    Skoro nawet ubiór Jego
    Zachwyca do szpiku kości
    Niepowtarzalnością wszystkiego
Gdziekolwiek spojrzę – jest On
Jego barwy, zapachy i dźwięki
Boże, jakiś Ty sam w sobie
Musisz być piękny
    I chociaż oczy moje

Nie mogą ujrzeć Ciebie
To serce wszakże pamięta
Żeś Ty – jedynym niebem
Dałeś mi oko mądrości
I serca inteligencję
Bym mogła zachwycać się Tobą
Wciąż więcej i coraz goręcej
Nic mi nie trzeba więcej
Chcę tylko czuć Twą obecność
Napelni mnie, Panie nicą całą
Bym mogła trwać tak - przez wieczność

71. Kiedy mnie nie ma

Kiedy mnie nie ma
Przychodzisz Ty
W wierszu, strofie
Co płynie jak czas
Słowa dotykają istnienia
Miłości, Prawdy...
Budzą zachwyt – radość bycia
Życie tętni w nich
Skrzy się perliście
Jak wody rzeki przeczystej
Spijam z nich słodycz
Upajam się ich pięknem
Słucham i patrzę
Wszystko jest Tobą
J e d n y m

72.SZUKASZ MNIE, PANIE

Szukasz mnie, Panie

Tego miejsca, które

Pomieścić może Ciebie - całego

Gdy ja jestem – Ciebie nie ma

Więc czekasz, aż się opróżnię

I zrobię miejsce

By stać się z Tobą

Jednym

73.Pokój

Gdy cisza nastaje we mnie

Świat cały milknie wokół

Cudem staje się wszystko

Gdy we mnie Pokój istnieje

Umysł swą przestrzeń rozrzesza

Serce rozbrzmiewa błogością

A ja sobą się staję

Czyli świadomą boskością

Wszystko co widzę jest moim

Oddźwiękiem, reakcją, odbiciem

Ja Jestem pełnią i cieszę się

Teraz swym życiem

Życie nie kończy się wcale

Lecz trwa w zmienności swej stale

A ja – czysta boska świadomość

Zanurzam się wciąż w swojej chwale

74.REŃCE

Przychodzisz...

Na co czekasz?

Czy na dotknięcie ciepłej, miękkiej dłoni

Niosącej ukojenie?

A może...

Na spotkanie ręki mocnej i pewnej

Która powie: nie jesteś sam...

Jestem z tobą....

Razem pokonamy cierpienie

Może przyszedłeś po dotyk

delikatny i zwiewny

muskający, jak powiew wiatru

szepcący cicho - bądź zdrów...

Dotyk – bez dotykania

...by ból zniknął

Możesz wybrać dłonie – duże

– małe

– ciepłe lub chłodne

– silne

– delikatne

– srebrzysto – złote

i te w kolorach tęczy

Ręce przyjazne

Ufasz ich dotknięciom...

Dotykają z miłością...

i ból znika

75. CUD

Przydarzył się wiersz

Jak miłość

Spłynął nagle, nieoczekiwanie

Zajął moje miejsce

W ciszy zajaśniała Prawda

Wewnętrzna pustka

Rozbłysła światłem Miłości

Wszystko jest cudem

76. OCZEKIWANIE

Czekam na Ciebie

Patrzę i słucham

By nie przeoczyć Twych kroków

Gdy nadejdiesz w ciszy

Cała jestem cierpliwością

W sercu rozbrzmiewa pieśni miłości

Nie ma nic miłszego

Niż czekanie na Ukochanego.

77. DZIĘKUJĘ, SWAMI

Oddaję Ci, Panie, wszystkie swoje bóle

Wszystkie moje lęki – jak stare koszule

Co to odegrały swoją boską rolę

Teraz muszą zniknąć – by wypełnić wolę

I pozwolić światłu zapanować we mnie

Oświecić i rozgrzać, rozchmurzyć, upewnić

Dać mu wreszcie błyszczeć jak promieniom Słońca

Bez tchu, odpoczynku, teraz - aż do końca

Dziękuję Ci, Swami, za ochronę boską

Za to, że mnie bronisz przed najmniejszą troską

Otulasz miłością, osładzasz, zachęcasz

Och, Baba, jak dobrze być w Twoich objęciach

78. MODLITWA ODDANIA

Oddaję Ci, Panie, siebie w podzięce

Oddaję swe serce, głowę oraz ręce

Oddaję obie nogi i oczy i uszy

Oddaję Ci wszystko, co może poruszyć

Nic nie pozostało ze mnie teraz tu

Jak dobrze, że Jesteś, nie ma odtąd dwóch
Istnienie jest Bogiem i doskonałością wszelką
Dziękuję Ci, Sai, za Twą Miłość wielką
Miłość, która dla mnie wszystkim jest
Dziękuję – to jedno powiedzieć Ci chcę

79. PODZIĘKOWANIE

Dziękuję Ci, Swami
Dzisiaj wierszem tym
Który dla Cię piszę
Myśląc o tym, że
    Cudownie, że jesteś wszędzie
    We mnie też
    Że kochasz, że czujesz, zawsze
    To co chcesz
    Że potrafisz wszystko
    Szczęście tworzysz, gdy
    Do mnie się uśmiechasz
    W moich oczach – łzy
Łzy radości, Panie, i wdzięczności wielkiej
Dziękuję Ci za nie, Sai, pięknie
Bądź przy mnie w godzinie dobrej tej i złej
A wtedy mi będzie w sercu moim łzej
    Łzej będzie na duszy i w głowie też łzej
    Śmieję się, Panie, zawsze ze mnie, śmieję się śmieję
Śmieję się do mnie słodki, ukochany mój
Wiem, że na mnie czekasz, jako wody zdroj
Co wolność przynosi – koi każdy ból
Nic go nie odstrasza – niedola ni znój
    Czekam więc na Ciebie
    Piękny Panie mój
    Wybaw mnie ode mnie

Zamień w radości ból
Lęk – niech precz odejdzie
Nic tu po nim mi
Niech przed nim na zawsze
Zamknę wszystkie drzwi

80. EPITAFIUM DLA ŻARŁOKA

Żegnaj mi, żarłoku
Żyłeś długo we mnie
Sprawiając tym sobie przyjemność
A nie mnie
    Karmiłam Cię, hojnie
    Lat przydługich kilka
    A teraz nadeszła
    Twa ostatnia chwilka
Rozstaję się oto dziś z tobą na zawsze
Żegnaj, niech po tobie wszelki ślad już zgaśnie
We mnie, w mym sercu, w mych słowach i myślach
By panowała teraz we mnie miłość czysta
    Ona niech rozkwita, budzi moc mądrości
    Ona niech mnie syci, upaja i gości
    W każdym mym spojrzeniu, myśli, słowie, czynie
    W każdej ich osnowie, skutku i przyczynie
Z których tkam swe życie coraz bardziej pięknie
Śpiewam, wiersze składam i kocham namiętnie
    Żegnaj więc, żarłoku
    Nic po tobie we mnie
    Bo z tobą mi wcale nie było przyjemnie
Ciężarem mi byłeś, co tłumił energię
I rozpacz mą wzbudzał
Często nadaremnie
    Nie ma już żarłoka

Rozpłynął się w nicość
A miejsce jedzenia
Już zajęła Miłość
Miłość wszechobecna, wszechobejmująca
I wszechmocna, wszechwiedząca
Szczęście stwarzająca
Dziękuję Ci, Panie, za tę prawdę Boską
Za świadomość, że złudzeniem były moje troski
Żeś Ty tylko – mocą, światłem świata tego
Że z Tobą i w Tobie nie ma nigdy złego
Życie jest grą tylko światła oraz ciebia
Smutek – cieniem tylko, gdy Cię, światła nie ma

81. CZERWIEC

Piękny jest świat w promieniach słońca
Śpiew ptaków – niczym modlitwa gorąca
Unosi się w powietrzu przez dzień cały
Oto dzień czerwca
Cudowny, wspaniały

82. PIEŚŃ UWIELBIENIA

Twoje słodkie imię – Sai
Pachnie miodem i jaśminem
Uwielbiam je, Panie
Twoja drobna, delikatna postać
Przypomina mi o skromności i prostocie
Uwielbiam ją, Panie
Twoje oczy – niosą w sobie bezkres nieskończoności
Uwielbiam je, Panie
Twoje ręce – opiekuńcze skrzydła Boga
Obejmują sobą cały Wszechświat
Uwielbiam je, Panie
Twoje serce – niczym magnes

Przyciąga swą bezwarunkową Miłością
    Uwielbiam je, Panie
Twoje stopy – wabią swym pięknem
By podążać za nimi
    Uwielbiam je, Panie
Twoje słowa – napełniają mnie radością i mocą
    Uwielbiam je, Panie
Dusza Twoja – promieniująca moc Wszechmiłości
    Uszczęśliwia mnie, Panie
Żadne słowa nie oddadzą Twojej wspaniałości i chwały
Chcę Cię wielbić Panie
Chcę Cię wielbić, Panie
Wielbić dniem i nocą
Bo wielbienie Ciebie
Jest wielką pomocą
    Oczyszcza świadomość
    Rozjaśnia spojrzenie
    Uczy Cię dostrzegać
    W każdym Twym stworzeniu
Oświecam mój umysł
Wielbiąc Cię namiętnie
Usprawniam myślenie
Słuchając Cię chętnie
    Chcę być teraz cała
    Twoim uwielbieniem
    By rozpułynał się na zawsze
    W Tobie z zachwyceniem
Muszę zniknąć wreszcie
Być Ty tylko został
By głupota ustąpiła
Z tronu przed Mądrością
    Wielbie Ciebie, Sai
    Uwielbiam nad życie
    I dziękuję za te liczne

Duchowe przeżycia
Które odsłaniają
Kim jestem naprawdę
Istnieniem, Przestrzenią
Miłością i Prawdą
Wielbić Ciebie, Panie
Nie przestanę wcale
Żyję teraz z Twojej Łaski
W Tej Glorii i Chwale

83. ŻYJĄC W CUDZIE

Tam gdzie jest Miłość
Tam lęku nie ma
Wszystko w cudowną bajkę się zmienia
Kolory tęczy wokół dostrzegasz
Gdy ty się zmieniasz
Wszystko odmieniasz!
Oczami twymi patrzy dziś Miłość
Dlatego czujesz się świetnie, miło
Twymi uszami Miłość dziś słucha
Wszystko się dzieje za sprawą ducha
Umysł Miłości struną się staje
Wygrywasz na niej melodię bajek
O których serce twe dotąd śniło
Teraz się dzieją – by już tak było
By szczęście rosło wciąż w tobie stale
Ciągłe na nowo, w większym zapale
Aż zapanuje w całym Istnieniu
Zmień swe myślenie!
Nie bądź już w cieniu!

84. **MASKI**

Cokolwiek skrywasz – to się rozstrasta

Jak pod przykryciem miseczka ciasta
Co pokazujesz zaś światu stale
To nagle znika lub kwitnie w chwale
    Miast być już sobą – jesteś osobą
    Bowiem włożyłeś maskę na twarz
    Gdy jesteś sobą – jesteś ozdobą
    I piękną, czyli boską masz twarz
Nie bój się lęku – jest jedną z masek
Pod którą kryje się wielka moc
Prawda wyzwala – tego się dowiesz
Gdy zrzucisz z siebie kajdanów sto
    I zniknie lęk, który cię więził
    Odzyskasz moc, ona w Prawdzie tkwi
    Poczujesz wtedy, że dobrze żyłeś
    I zamkniesz wreszcie przeszłości drzwi
Otwórz swe serce i kochaj wszystko
Wszak boskość całym Istnieniem jest
Więc nie oceniaj, posłuchaj tylko
To brzmi w eterze
    ... miłosna pieśń

85. **ŚLUŻBA**

Każdy zawsze czemuś służy
Jak zapachem pęczek róży
Miłość – sługą jest każdego
Nie wybiera, nie ma z czego
    Ona Prawdą się raduje
    Bo ze wszystkim jedność czuje
    Ciesząc się każdym przejawem
    Życia, które jest jej prawem
Oddaj się Miłości cała
W niej zawarta twoja chwała
Więc się nie leń, porzuć lęk

W Niej przebywaj cały dzień
W Jej ramionach zaśnij też
Ona czułą matką jest
Dzień rozpocznij w Jej objęciach
Będzie radość niepojęta
Do nie zwracaj się dziś chętnie
Pytaj, proś i dziękuj pięknie
Miłość - twoim przewodnikiem
Więc jej słuchaj wciąż, z zachwytem
Aż miłością sam się staniesz
Wtedy skończy się twe granie
W sztuce, która zwie się życiem
Graj i baw się znakomicie

86. Świat nie wymaga naprawy

Świat – nie wymaga naprawy
Świat – potrzebuje Miłości
Gdy w końcu to zrozumiesz
Nigdy nie będziesz się złościć
Wszystko, co nie jest Miłością
Jest głośnym o nią wołaniem
Porzuć złudzenie i kochaj
Niech Miłość tobą się stanie!
Uwagę swą skieruj na serce
Tam bowiem mieszka Miłość
Rozpal w nim płomień Jedności
By wszystkim dobrze się żyło
Pamiętaj, wszystko jest Bogiem
Jego Miłością stworzona
Więc przestań być sobie wrogiem
Założ na głowę koronę
Niech Prawda jak diament świeci
W każdym spojrzeniu i czuciu

Ty tylko o tym pamiętaj
Miłość się liczy w tym życiu!
    Świat nie wymaga naprawy
    On tylko łaknie Miłości
    To wielka prawda, co wkrótce
    Wyzwoli cię z kajdan przeszłości

87. PIEŚŃ MIŁOŚCI

Piszę wiersze dla Miłości
Dla Swamiego, dla Boskości
W moim sercu Miłość śpiewa
Boskość we mnie wciąż dojrzewa
    Umysł służy już Jedności
    Choć w nim ego nadal gości
    Traci swą pozycję jednak
    Bowiem nie jest mi potrzebne
Umysł staje się świetlisty
W świetle Stwórcy znika wszystko
Co się cieniem wydawało
Gdy Miłości było mało
    Teraz tu króluje Miłość
    Ona jest jedyną siłą
    Co w mym świecie służące – rządzi
    W jej to świetle żyję mądrzej
Dziel i rządz! Miłości mówię
W świata cieniach się nie gubię
Trzymam azymut – prowadzi Miłość
Już zapomniałam co przykre było
    Widzę dziś tylko jedyny cel
    Jestem, który Jestem
    Tak kończy się sen
        Tak kończy się sen...

88. CIEN

Wszystko jest niczym wobec Miłości
Co w każdym sercu, jak w niebie gości
Gierki umysłu - to nicość wszakże
Którą się ego chlubi, a jakże
    Miłość - jest krokiem w stronę boskości
    Świat - jest pozorem tylko Miłości
    W nim rządzi ego – cienie i lęki
    Porzuć je – to są źródła udreki!
W każdej istocie Stwórcy przebywa
Pod maską ego – Miłość się skrywa
Więc patrz z Miłością na wszystko wkoło
I żyj radośnie, zgodnie, wesoło!
    Zrób najważniejszy
    Pierwszy krok ten
    Pokochaj stwórcę!
    A zniknie cień

89. ŚWIADOMOŚĆ

Emocje są ruchem energii
Ja jestem samym życiem
Jam czystą świadomością
Co bawi się znakomicie
    Poruszam myślą jak sterem
    To ja wybieram co czuję
    To ja wyznaczam zadania
    W których chętnie bryluję
To Ja decyduję o tym
Z której emocji korzystam
Żeby wyrazić najpełniej
Jaki to ze mnie artysta
    Aż stanę się okiem cyklonu
    Gdzie spokój zawsze panuje

Emocje znikną jak cienie
A Ja tylko siebie wciąż czuję
Znikła potrzeba mówienia
Działania, czy bycia czymkolwiek
Ja teraz wracam do siebie
Bo po cóż czynić cokolwiek
    Zabawa przestała mnie bawić
    Smutek przestał mnie smucić
    Cóż mi więc pozostało
    Jak tylko sen swój porzucić
Zdjąć z siebie szatę ciała
Umysłu siatkę pajęczą
I zniknąć, jak film z ekranu
Zanurzyć w ciszy...
    ...na wieczność

90. NIEBO - PIEKŁO

W niebie lub w piekle umysł przebywa
To stan świadomości – w którym przebywasz?
    Gdy zapominasz o boskiej miłości
    To w piekle lęku umysłu gościsz
    Gdy Miłość światłem umysłu twego
    To w swoim sercu już czujesz niebo
Wciąż bliżej, bliżej w Jego objęcia
Radość jest w tobie nie do pojęcia
Cały się w nektar zmieniasz błogości
I znikasz wreszcie całkiem w Boskości

91. JEDNOŚĆ

Jedność – to słowo, co znaczy niewiele
Wszystko jest Jednym – choć jednostek wiele
To jedność przegląda się w lustrze wielości

I rozpoznaje wciąż siebie, w błogości
Ja jestem Nim i ty jesteś Nim
Więc można stale cieszyć się tym
Cokolwiek czuję, widzę i słyszę
Jest moim odbiciem, reakcją lub ciszą
Beze mnie nic się nie dzieje na świecie
Ja Jestem świadomością i nic mnie nie zmiecie
Ja Jestem Jednością Całego Pola
Jam reżyserem, widzem i aktorem
Ta gra – to umysłu mojego zabawka
Pojawiam się i znikam
To dopiero gratka!
Przypominać sobie – co się niby zapomniało
Myśleć, że brak tego, czego zawsze wystarczało
Szukać winy – przyczyny, gdzie ich nigdy nie było
Tak bawić się, śniąc swój sen, jest naprawdę miło
Więc i ty z miłością
Śnij swój Sen o sobie
Ja jestem tobą
Więc wszystko już masz w sobie
Nie pragnij niczego więcej
Porzuć swe pragnienia
Bądź wolna i ujrzyj
Jak się sen twój zmienia
Pamiętaj o tym,
Że ty śniesz, kochanie
A wtedy w twym sercu
Pokój już nastanie
Umysł – sługą będzie serca
Nie zaś jego panem
Ty – rozpoznasz Prawdę
Cała nią się staniesz

92.SEN

Dobrze śnić, Panie, wraz z Tobą
I czuć Ciebie jako siebie
Bo wtedy mam jasną świadomość
Że oto już jestem w niebie!

I śnię sen zmysłów moich
Wciąż odnajdując siebie
I wiem, ja, czysta świadomość
Że zawsze jest tylko Jeden

Albo ty – albo ja

To umysłu zwykła gra!

Wybierz więc, kto grę tę śni

Czy to Ja, czy może ty?

Gdy Ja boską grę roztaczam
Wtedy moja jest to praca
Skutki jej biorę na siebie
Ty zaś pozostajesz w niebie

Kiedy sprawcą się ogłaszasz

Wtedy twoja jest to praca

Działaniem swym tworzysz karmę

I czujesz się często marnie

Bądź więc świadom – żyjesz w niebie!
Nie bierz niczego do siebie!
Niech Cię cieszy boska gra
Wynik znasz: ty - Ja

To JA

93.RADOŚĆ ISTNIENIA

Trwa wielki spektakl Miłości

Na scenie świata tego

Ja swoją rolę odgrywam

Chętnie, pomna dlaczego

Wiem, jestem Miłością i patrzę

Na obraz swój w rzeczy każdej
Odczuwam zdumienie i zachwyt
Znajdując się wciąż w innej barwie
Wszystkie postaci są moje
Moim oddechem stworzone
Ja rozpoznaję w nich siebie
I nic już więcej nie robię
    Karmi mnie dziś łaska Boga
    Prana – Jego manna z nieba
    Jaśnieję światłością Słońca
    Niczego mi już nie potrzeba
Wystarcza mi błogość w duszy
Spokój w moim sercu i głowie
Ja Jestem wszystkim i niczym
Więc cisza jest dziś moim słowem

94. JEST TYLKO BÓG

Każdy wynik doskonały jest
Na swój sposób – więc się ciesz
Nie ma nic strasznego przecie
Wszystko Bogiem jest w tym świecie!
    Więc się nie bój, nie ma złego
    Tylko umysł twój, kolego
    W przeciwieństwach się obraca
    By łatwiejszą była praca
Wyżej – niżej, lewa – prawa
To umysłu tylko sprawa
Zło i dobro – to jest osąd
Tak, umysłu twego przesąd
    Nie oceniaj życia wcale
    Będiesz czuł się doskonale
    I dostrzegaj wszędzie dobro
    Aby ci się w życiu wiodło

Witaj każdy dzień uśmiechem
Nie spiesz się, nie goń za echem
Lecz doceniaj każdą chwilę
Wtedy życie ci będzie milej
    Każda chwila miła przecie
    Kiedy troska cię nie gniecie
    Spójrz wokoło – toż to cud
    Wszędzie Bóg, tylko sam Bóg!

95. TYLKO TY

Gdy jesteś TY
W moim sercu, w mojej krwi
Nie potrzeba wcale
Nie potrzeba więcej nic
    Bo jesteś Ty, wszędzie wokół
    Tylko Ty
    Wszystko inne to są sny
    To cudowne! Tylko Ty
Tak, tylko Ty
Tu i teraz – tylko Ty
Rozpoznałam swoje sny
I zniknęły...
Jesteś Ty
    Bo jesteś Ty – całym światem
    Tylko Ty
    Już me serce nie chce śnić
    Lecz Jednością z Tobą być
Ach, co za gra
Nie ma nas – jest tylko Jaźń
W niej miłością życie drga
Co za szczęście
    Ty to Ja

96. PRZEJAWIAM

Cokolwiek się stanie
Zawsze będzie dobrze

Choć ty nie potrafisz

Dostrzec tego, może ...

Ja znam przyczyny

I skutki twych działań

Więc odpręż się

I mnie wreszcie pozwól działać

Rób tylko to, co jest do zrobienia

Pamiętaj, że wszystko stale się zmienia

Więc nie angażuj się zbytnio w pracę

Myśl o mnie, a ja dzieło twe wzbogacę

Rób to, co robisz, najlepiej jak umiesz

Włóż serce w pracę, a trudu zeń ujmiesz

Ja będę zamysłem, tworzywem i dziełem

Ty – bądź mym narzędziem, moim przyjacielem

Przez ciebie teraz mogę się wyrazić

Daj szansę, bym i ja tą pracą mógł się bawić

Uśmiechnij się – przez Ciebie stwórca czyni cuda

Przyjrzyj się tej prawdzie! Wszystko wnet się uda!

Odpuść wszelkie zmagania

Troski i niedole

Ja Ciebie szczęśliwego

Radosnego wolę

Nie przejmuj się niczym

Wszak Bóg zawsze z Tobą

Ty – bądź po prostu sobą

A będziesz świata tego ozdobą

97. MÓW DO MNIE

Mów do mnie jeszcze – ludzie nas nie słyszą

Mów do mnie wierszem, melodią i ciszą

Chcę słyszeć, widzieć i czuć Ciebie zawsze
Póki złudzenie umysłu nie zgaśnie
    Mów do mnie zawsze namiętnie i czule
    Mów, w kropli deszczu, w szumie wiatru, w których
    Słyszać Twe słowa, jak je Miłość niesie
    Mów do mnie wszędzie: na łące i w lesie...
Mów mową kwiatów, zwierząt i drzew różnych
Mów rano, wieczór, nocą czy w południe
Przemawiaj do mnie, tak jak tylko zechcesz
Mów do mnie jeszcze, wciąż jeszcze i jeszcze
    Mów do mnie stale – nie przestawaj, proszę
    Na Twoich słowach lekko się unoszę
    Zostawiam sprawy Twojej Woli, Panie
    Wiem, że się tylko dobro przez nie stanie
Mów do mnie ciągle wedle swojej Woli
Aż już zapomnę tego, co wciąż boli
Mów – każde Twoje słowo moim ukojeniem
Słyszę w Twym Słowie Prawdę – me zbawienie
    Chcę odtąd słowem Twym żyć tylko Swami
    Niech zniknie we mnie wszelka złuda, Panie
    Twoim się słowem karmić nie przestanę
    Aż sama, wreszcie – Słowem Twym się stanę

98. WIELKI SPEKTAKL

Trwa wielki spektakl Miłości
Na scenie świata tego
Każdy swą rolę odgrywa
Zwykle nie wiedząc dlaczego
    Ten, co oprawcą był niegdyś
    Gra nieświadomie ofiarę
    Dostojnik – błaznem jest dzisiaj
    Lichwiarz – biedakiem się staje
Każdy powinien próbować

Rozpoznać się w rolach różnych
By w końcu spektaklu zrozumieć
Że granie ról – rzeczą próżną
    Wystarczy po prostu być sobą
    Nie kłamać, nie zwodzić, nie kręcić
    Żyć w prawdzie, a wtedy życie
    Przestaje zupełnie męczyć
Wszystko się staje zabawą
Zwykłą grą światła – cienia
I nagle się postrzega
Że nie ma tu nic do zrobienia!
    Życie wiruje jak taniec
    Tancerzem i tańcem jest Miłość
    Wystarczy się poddać, zaufać
    I w tańcu się rozplynać
Więc tańczmy, wirujemy
I bądźmy szczęśliwi, że żyjemy
Bo właśnie teraz, w tej chwili
Widzami spektaklu jesteśmy

99. PRAGNIENIA

Dziękuję Ci, Panie
Za te strofy cudne
Kocham to zajście
Nigdy nie jest nudne
    Te wiersze zbliżają mnie stale do Ciebie
    Sprawiają, że już teraz czuję się jak w niebie
Chcę być tylko z Tobą
Wciąż więcej i więcej
By kochać we wszystkim
Cię – coraz goręcej
    By płonąć Miłością
    Aś spłonę w niej cała

I stać się – Jednością
Tak, tego bym chciała

100.POKARM DLA DUSZY

Wiersze, które pisać muszę
Są pokarmem dla mej duszy
Co je wdzięcznie wyśpiewuje
I ich treścią się raduje
    Nie wiem, skąd się biorą one
    Sama jestem tym zdziwiona
    Że ich tyle w sobie mieszczę
    Że je pieścę, ciągle pieścę

Te o kwiatach, imieninach
O dziewczęcych urodzinach
I o Panu, który dba
By był piękna pełen świat
    Więc ma duszo, ciągle śpiewaj
    Jak to wiatry szumią w drzewach
    Jak to słońko liść maluje
    Jak się wszystkim przypatruje
    I podziwia dzieło swoje
    Myśląc: piękne to bo moje

Wszystko światłem jest pisane
Malowane, wierszowane
Ah, jak kocham wszystko to
Tak gorąco, że ho, ho!

101.MAŁE RYMOWANKI

Ah, jak kocham te pisanki
Moje małe rymowanki
Które same do mnie śpieszą
I mnie cieszą, bardzo cieszą

Wiersze, niczym kołysanki
Albo raczej malowanki
Które wierszem swym maluję
Kiedy w sercu miłość czuję
Och, dziękuję za te chwile
Z piórem w dłoni, jak z motylem
Co po łące marzeń gna
Obserwując, co się da
Potem siada na papierze
By opisać w jakieś mierze
To co spostrzegł, albo nie
I to także nie jest złe
Więc ja kocham was, pisanki
Śliczne, małe rymowanki
Co karmicie wciąż mą duszę
Kiedy z domu się nie ruszam
Kiedym w domu uwiązana
Moja dusza tęskni do Was

102. PRZYJDŹ, STROFO

Przyjdź do mnie strofo i przychodź stale
Bo ja cię kocham, wprost, doskonale
Dzień cały z Tobą chcę zawsze przeżyć
Coraz to głębiej się z sobą zmierzyć
Znaleźć tam Boga – przyczynę wszelką
Spokój i ciszę – tę Panią Wielką
Z której to łona wszystko pochodzi
Z której roślina i człek się rodzi
Znaleźć tam miłość, energię Pana
W której jest Ziemia cała skąpana
I całą mądrość, prawdę i moc
By śmiać się z siebie radośnie, w głos
Śmiać, gdy się w myśli smutek zakrada

Śmiać, gdy ktoś truje, czyli nudnie gada
Śmiać, gdy się psuje coś albo drze
Lub, gdy się czegoś bardzo, bardzo chce
Śmiać się, uśmiechać i szczęściem być
Tylko tak warto, naprawdę żyć!
Życie to miłość, radość, pogoda
To jest prawdziwa na wszystko zgoda
Na to, co dobrem wydaje się
Na to, co dzisiaj jest dla nas złem
Dobro i zło – to są dwie strony
Jednej monety – niepodzielonej
Ta druga znika, gdy tylko ty
Na pierwszej się skupisz i otrzymasz łyżę
Gdy widzisz obie, bo tak też można
Wtedy ocena twoja jest ostrożna
I wówczas wartość swą wszystko ma
Bo nie ma wtedy dobra ani zła
Jest tylko ważne: kim ty się stajesz
Jaką miarę wszystkiemu nadajesz?
Ty jesteś twórcą świata swojego
Więc ciesz się, raduj i dąż do Najwyższego!

103. JA JESTEM

JA JESTEM są to słowa klucze
Których się trzeba dobrze nauczyć
By tak kierować swym życiem całym
Aby się stało w pełni doskonałe
JA JESTEM szczęściem
To znaczy, że
Nic mnie nie boli
Nie dotyka bo wiem
JA JESTEM wszystkim
Więc nie ma innego
Który by mógł mi
Służyć za winnego

Jedno jest źródło i życie jedno
Więc można się śmiać i cieszyć na pewno
Bo na nic smutki, lęki czy żale
Wszak lepiej, mądrzej, czuć się wspaniale!
Wszystko z miłości stworzone wielkiej
Po to, by pozbyć się złudzeń wszelkich
I tylko kochać, kochać i być
Porzucić na zawsze ułudę, by żyć
    Żyć światłem Boga, jego mądrością
    Czynić dla niego wszystko z miłością
    Jego moc cała w nas przecież tkwi
    Wystarczy tylko otworzyć drzwi
I wpuścić światło Boskiej Miłości
Źródło radości i szczęśliwości,
Które rozjaśni wewnętrzny mrok
A my zrobimy do przodu krok
    Krok – w stronę światła, które zewsząd bije
    Którym to światłem każde serce bije
    Światło – to pokarm, ubiór i zdrowie
    Więcej już chyba nic nie dopowiem
Światłem jest wszystko – ty jesteś też
Więc ciesz się, człeku, zawsze wszystkim ciesz!

104. ZAPROSZENIE

Próżne są dzionki, próżne poranki
Bez wiersza, strofy - mojej kochanki
A jakie tęskne są takie dni
Gdy się do wiersza bardzo, bardzo chcę
    Przyjdź do mnie strofo i uciesz mą duszę
    Nim ja się z domu gdziekolwiek ruszę
    Daj mi swą radość, mądrość i moc
    Bym mogła dzielnie znosić swój los
Ten los człowieczy, który dzięki Tobie
Oraz wraz z Tobą mam w swojej pieczy
Ty mnie ostrzegasz, pomagasz, bronisz
I przypominasz stale i chronisz
    W te dni beztroskie, miłe, kochane
    Które są dla mnie podarkiem Pana

Za który dzięki mu składam wielkie
I wszystko robię dla Niego chętnie
Chętnie ja wstaję o porannej rosie
Chętnie coś robię, kiedy mnie ktoś prosi
Chętnie pracuję, chętnie wszystko badam
Chętnie też kocham, no i wiersze składam
By dobre były wszystkie moje dni
Abym rosła w siłę i wiedziała, że
Próżne są dzionki, próżne poranki...

105.SPOKÓJ (ogólne)

Kiedy ucichnie we mnie pragnienie
To ja się nagle w Anioła zmienię
Dwa skrzydła będę miała u boku
A w sercu i głowie pokój – głęboki spokój
Ten spokój, co jest znamieniem Boga
W który jest większość ludzi uboga
A który tak bardzo nas przecież wzbogaca
Jak żadne złoto, praca, ni płaca
Gdy mnie już boski spokój otuli
I w nim będzie tak, jak w koszuli
Co tuż przy ciele jest i je chroni
To już mnie żadna troska nie dogoni
Będę bujała sobie w obłokach
Tych, co utkane są nie ze złota
One z radości Boga powstały
Że świat tak piękny jest i wspaniały
A wtedy zachwył mój wielki sprawi
Że odtąd będę wszystkim się bawić
Nie będzie miejsca na smutki czy żale
Będę się czuła wprost doskonale
Wtedy to zniknie świata złudzenie
A ja się, Panie, w Ciebie zamienię
Rozpłynę się, stopię, stanę z Tobą Jedno
Kiedy to będzie – nie wiem
Lecz wiem, że na pewno

106. CISZA

Cisza jest wtedy gdy milknie głowa
Gdy na języku nikną wszelkie słowa
Wszystko właściwą przybiera miarę
Nie ma kłopotów, ni zmartwieć wcale
    Gdy usta milczą i pustka jest w głowie
    Wtedy usłyszysz co Bóg Ci powie
    On jest dla Ciebie źródłem wszelkiej wiedzy
    Wystarczy słuchać i nią się napęłnić
To mówi cisza, która jest Bogiem
A która mieszka tuż, tuż za progiem
Wszelkiego smutku, lęku i żalu
Odwróć się od nich! Wnet się oddalą.

107. ZACHÓD SŁOŃCA

Zachodzi słoneczko i zerka zza drzewa
Może już spać chce? Patrzenie, jak to ziewa
Myśli: – O której mam się położyć?
    A kiedy wstanę, co ja mam włożyć?
Jaką się chmurką rano przyozdobię?
Różową, złotą, może włożę obie?
A może, raczej, świecić będę sottę?
Tak myśli słońko, mając i na to ochotę.
    A potem schodzi to coraz to niżej
    Za horyzontem zniknie za chwilę...
    Nie widać jego złotych promieni
    Wszystko już wkrótce w mrok się zamieni
Lecz rankiem znowu wszędzie nam słońko
Popatrzy na nas ciepło, gorąco
A my, z miłością, mu odpowiemy
Świeć słońko dla nas, dla całości ziem
    Ty dajesz życie, w Tobie jest moc wielka
    Miło nam słońko na Ciebie zerkać
    Gdy blask swój skrywasz, smutny jest ten świat
    Świeć nieustannie, nie opuszczaj nas!

108. OPOWIEŚĆ O DUSZY

Była raz dusza, miała umysł i ciało,
Z którymi zupełnie się nie zgadzała
Co chciała dusza – ciało nie chciało
Co umysł nakazał, ciało nie słuchało
    Myślała dusza: co ja zrobić muszę?
    Przecież nie mogę niczego wymusić!
    I ciało, i umysł mają wolną wolę
    Oh, żeby one chciały wybrać lepszą dolę
    Niżli dogadzanie swym pożądliwościom
Pragnieniom, potrzebom i wszelkim słabościom
Tak myśląc, zwróciła się z miłością wielką:
Liczę na Wasz rozum, wolę, no i mądrość wszelką
Ufam, że z was każde ma dziś klasę wielką
    Cóż miały więc począć, obie te niebogi
    Umysł rzekł do duszy: Kieruj nami, proszę
    Ciało, nic nie rzekło, pokiwało tylko głową
    Na znak, że się zgadza z umysłu przemową
Teraz, wspólnie dzieło swoje wnoszą
Radują się sobą, cieszą, w modłach proszą
O to rychłe oświecenie, od nałogów uwolnienie
I o wolność swoją wnoszą, pod Niebiosa się unosząc
    Tak się szczęściem swym radują, aż Niebiosa się dziwiają
    Kto tak puka do bram Nieba? Takich zuchów nam tu trzeba!
    I tak razem zespolone, dusza, ciało, umysł – one
    W takt miłości tańcząc pięknie, połączyły się namiętnie
I zniknęły w oceanie, czyli w Bogu
– Tym to Panie, który stworzył świat z miłości
Dla swej (ich) wiecznej szczęśliwości

109. CO MÓWI WICHER?

Gdy za oknem wicher wieje i drzewami mocno chwieje
O czym wtedy liście szumią? Czy je wówczas ktoś rozumie?
    Co go mocno tak pobudza, że aż gałęziami rzuca?
    Że wyrывa drzewa w lesie. Dokąd je ten wicher niesie?
Wielki ruch jest wtedy w górach, na nizinach i w dolinach
Wicher wieje, ryczy, huczy, jakby ludzi chciał pouczyć

Jakby mówił: zaprzestańcie, w końcu się opamiętajcie
Uszanujcie matkę – Ziemię, która karmi wasze plemię!
Bądźcie dobrzy dla jej stworzeń, by im żyło się nie gorzej
Ale lepiej. Żyjcie mądrzej! Nie będziecie sobie szkodzić!
Ja nie będę musiał huczeć, grzmieć, by was pouczać
Przecież to jest prosta rzecz – dajcie wpierw, by potem mieć!
Chcecie miłą mieć pogodę, słońce, wietrzyk, ludzką zgodę?
To natychmiast zmieńcie modę na to swoje ludzkie życie
I na życie – wasze życie
Świat jest dla Was – cały, śliczny,
Lecz nie po to, by go niszczyć
Trzeba dbać o ziemię, wodę
O ich zdrowie i urodę
I powietrza zapach świeży
Żyć będziecie, jak należy

110. ULEWA

Ohh, ulewa, ohh, ulewa
Już się cieszą wszystkie drzewa
Wszystkie lasy, łąki, pola,
Też ucieszyć ona zdoła
Bo ten deszcz, co właśnie pada
Pięknej barwy zaraz doda
Tej zieleni, żółci, bieli
Wszystko zmyje i wybieli
Już listeczki rażno wstają
Już z gałązek wychylają
Swoje kształty, swoje wdzięki
I już zapach dają piękny
Pachną kwiaty, trawy, zioła
Pachnie wszystko dookoła
Bo ulewa to zrobiła
Zieleń z kurzu oczyściła
Teraz rosi deszczyk drobny
Delikatny, nieco chłodny
Gdy nim ziemia się napije.
Wszystko w niej już wnet ożyje

I pajęczki i dżdżownice
Krety, mrówki i nornice
Wszystkie w niebo się wpatrują
Tęsknie deszczu wyczekują
Więc się cieszą, wszestworzenia
Bo, gdy długo deszczu nie ma
Napić się żadne nie może
Dzięki Ci, za deszczyk, Boże

111. PO DESZCZU

Po deszczu, słońko, mile widziane
Wygląda zza chmurek, jak zza firanek
I zastanawia się, moi mili
Świecić – nie świecić? Teraz – po chwili?
    Zaświeć nam słońko, nie skąp promieni
    Wówczas się cały świat nasz odmieni
Radośnie będzie ludziom na duszy
Kiedy słońeczko ziemię poruszy
    Kiedy nie będzie strumieni błota
    Wtedy na pracę przyjdzie ochota
    I każdy chętnie już popracuje
    Gdy twą energię wreszcie poczuje

112. Grad

A po chwili - grad już pada
Grad, co z deszczem sobie gada
    A tak mocno w ziemię bij
    Nie wiadomo, czy przeżyje
Takie straszne gradobicie
Delikatne, młode, życie
    Przestań, gradzie, co Ty robisz?
Przecież szatę nam uszkodzisz
Którą Stwórca – jak w prezencie
Ziemię, przyozdobił, pięknie
    Już ucichło, posmutniało
    Jakby ziemię zaboląło

To okrutne gradobicie
Co wstrząsnęło młodym życiem
Ale wkrótce słońce wyjrzy
Wszystkiemu się bacznie przyjrzy
I ogrzeje i oświeci
Zaraz smutek hen odleci
I już będzie wszem wesoło,
Że słoneczko świeci wkoło

113. BURZA

Dzisiaj w niebie Przewalanki
Jakieś huki, trzaski, połajanki
Pomrukuje w górze coś i rzy
Może lepiej zamknąć okna, drzwi?
Bo to chyba burza chce zawitać do nas
Obdarować nas powietrzem świeżym i ozonem
By oczyścić wszystko, spłukać i
By na świeci, nieco świeższe były dni
Już minęły harce w górze
Poszła sobie bokiem burza
Nie raczyła dziś zaszczycić
Podwarszawskiej okolicy
No, cóż, poczekamy burzo
Na twe huki, gromy, trzaski
Na błyskawic piękne blaski
I na ozon, który przecież
Zawsze nam w prezencie niesiesz
Teraz wielka cisza wokół
Szaro – buro, chłodno, spokój
Ale burzę słyszać z dala
Jak tam w górze coś przewala
I tak strasznie męczy się i trzusi
By swą pracą zadowolić Boga, ludzi
Ludzie nie docenią, burzo, Cię
Więc swej pracy nie przedłużaj więcej, nie!

114. TAK MYŚLI SŁONKO

Tak myśli słońko, patrząc na ziemię
Jak mam zrozumieć to ludzkie plemię!
Które marnuje boskie poranki
Na kłótnie sprzeczki, czy połajanki?
    Które mitręży noc i dzień
    Bo samo nie wie czego chce
Nie wie, że życie jest darem boskim
Wymyśla sobie co dzień nowe strofki
I wiecznie za czymś wydumanym gna
Co to za gra jest, kiepska, jakaś gra?
    W co grają ludzie w swojej ułudzie?
    Kiedy się zbudzą ze snu i
    Kiedy szeroko otworzą oczy, by
Zobaczyć, że wszystko, dobrem jest boskim
Że niczym są zmartwienia i ludzkie ich troski
Że każdy jest kowalem własnego losu
I cieszyć się trzeba wszystkim po trochu
    Lepiej porzucić kłopoty i troski
    I być już boskim, być naprawdę boskim
Dzieckiem, co swego Ojca przymioty ma
I które wszystko może, w trymiga
    Ma przecież narzędzia do swej boskiej pracy
    Myśli, słowa i czyny – to znaczy
    Są to atrybuty jego własnej siły
    W nich świata tego zmiany się ukryły
Jeśli zjednoczy swe myśli, czyny, słowa
I jeśli dusza jego jest gotowa
By zawrzeć miłość w tej trójcy wielkiej
To wszystko będzie w jego życiu piękne
    Piękne będą dzieci, małżeństwa, pogoda
    Piękne krajobrazy, w domu piękna zgoda
I piękne będą ptaki, rośliny, zwierzęta
I wszystko będzie piękne, co mogę spamiętać
    Piękną będą wtedy i ludzi rozmowy
    Piękne także filmy, książki, oraz głowy
Które pięknem myśli, swoich się rozjaśniają
I świat cały będzie jedną piękną baśnią

Dlatego to, obudź się wreszcie człowiecze
Nim, Twoje życie przez palce przeciecze!
Nie marnuj czasu! To jest też dar boski
Zmień swoje życie, odegnaj precz troski!
Myśl swoją nastrój na boski ton
Słowo, niech echem niesie jak dzwon
Czyn, niech to słowo i myśl prezentuje
Wtedy się twórcą, twego świata poczujesz
Poczujesz także tą moc swoją wielką
Na skutek której złudzenia twe pękną
Bo życie nie jest dziełem przypadku jakiegoś
Sił niewiadomych, czegoś złego, niedobrego
Lecz wszystkim rządzi tylko jedna siła
Która bezwarunkową miłością się nazywa

115.MYŚLEC SERCEM

Myśleć sercem – to jest sztuka
To Sai Baby jest nauka
Więc ma głowo – odpoczywaj
W sercu mym już Bóg przebywa!
On jest myślą mą i czynem
On ich skutkiem i przyczyną
Z Jego woli świat ten żyje
Jego wolą – każdy pyłek
Teraz, ja przestaję istnieć
Żeby w pełni mógł zaistnieć
We mnie, w innych – tylko Bóg
By już szczęścia było w bród.

116.Prośba o wiersz (straszne utrapienie)

Daj mi, Panie, wiersz napisać
Zamiast stale się opychać
Chcę wyśpiewać chwałę Twoją
Która niech mi będzie zbroją
Przed tym strasznym utrapieniem
Które inni zwą jedzeniem

To jest moja stała męka
I zmartwienie i udręka
Co me serce cierniem kuje
Ty to czujesz!
Ja wariuje!
Że nie mogę sobą rządzić
Tylko pichcić, tylko mącić
Co w talerzu się znajduje
Wszystko łykam i smakuję
    Tak się jadłem, rozkoszuję
    Że połykam - co zgotuję
Daj, o Panie mój, pamiętać
Że się muszę opamiętać
Rzucić garnki i pokrywki
Znaleźć inne już rozrywki
Których skutkiem nie jest tycie
Tylko słodkie serca bicie
    Ty, o Panie, mi pomagasz
    Wiersze, w moje myśli wkładasz
    By wypędzić z nich jedzenie
    A wprowadzić obrzydzenie do obżarstwa
    Które szkodzi, gdyśmy starsi już – nie młodzi
Pisać wiersze, znacznie mądrzej
Niżli spełniać byle żądę
Która w szatę się ubrała
Iżby głód naśladowała
    Panie! Chroń przed nią Halinkę!
    Zamiast jeść – niech przełknie ślinkę!

117. Garnki – hultaje

Och te garnki, wy hultaje
Ja już o was nie chcę wcale słyszeć
Bo mi w brzuchu ciężko stale
    Ciągle – głodnam, ciągle żale
    Że za dużo, że za często
    Że zbyt rzadki, że za gęsto
    Że zbyt wcześnie, i w południe
    Że zbyt późno, że ... no trudno

Nie chcę znać was moje cuda
Wreszcie mi się schudną uda
    Ach, już cieszę się, cieniutkam
    Szczupłe stopy, brzuszek, uduka
    Buźka drobna się zrobiła
    Odmłodniała, bardziej miła
Och, jak dobrze nie jeść wcale
Życ miłością – doskonale
I na chwałę Pana pisać wiersze
To jest znacznie, znacznie lepsze
    To jest moi mili fucha
    A kto chce, ten niech posłucha
    I podąża moim śladem
Precz z kolacją! Precz z obiadem!
Bo jedzenie jest Lekarstwem na chorobę
Zwaną głodem!
Tak powiedział nam Pan Sai Baba
Ja pamiętam teraz o tym.

118.Menu (poetów) Wiersz błagalny

Daj mi, Panie, już natchnienie
Bym zgubiła wnet łaknienie
Co mnie truzdi i już nudzi
Bo tak dłużej być nie może
Ciągłe gorzej, tylko gorzej!
Sama sobie nie dam rady
Ciebie proszę o poradę
    Jak mam zgładzić mój apetyt?
    Czy go zabić mam, niestety
    Raz na zawsze? I jak? Proszę...
    Chciej wysłuchać mnie, to wnoszę
    I o pomoc pięknie proszę
Tyś – jest moim wybawieniem
Możesz zabrać mi łaknienie
I we wstrzemięźliwość zmienić
    Bym na chwałę Twoją, Panie
    Wiersz pisała – na śniadanie
    A na obiad strofy świeże

Będę w sam raz na talerze
Co miast jadła wiersze mieszczą
Je hołubią oraz pieścżą
Na kolacje zaś poemat
Twojej chwały mieści temat
O, mój zbawco, moje zdrowie
Który zważasz na me rany
Co widelcem są zadane
Czasem łyżką – nigdy nożem
/Nożem – najeść się nie mogę!/
Daj mi, Panie, wytrwać w cnocie
I w ochocie do poszczenia
To jest temat do zgłębienia
Który warto zgłębiać stale
By prowadzić się wspaniale

119. Prośba

Zmniejsz, o Panie, mój żołądek
Aby w brzuszku był porządek
By dziewczyna małe porcje jadła
Dla niej doskonałe
Wnet figura będzie świeża
I uroda jak należy
W brzuszku będzie też porządek
Tylko proszę – zmniejsz żołądek!
Zmniejsz go, Panie, o połowę
Wtedy nóżki będą zdrowe
Albo nawet o $\frac{3}{4}$
Wtedy będą grzechu warte
A dziewczyna się ucieszy
Gdy nie będzie więcej grzeszyć
Pochłaniając stosy jadła
Jakby miesiąc już nie jadła
Patrz, o Panie, jak szczupleje
Już talerzy pięciu nie jem,
Zupy, której zawsze mało

Teraz starcza garstka cała
A dziewczyna, tak się śmieje
Że z dnia na dzień, wciąż ładnieje
Śliczna cera, cudne wdzięki
Wzrok błyszczący, ohh, jak pięknie
Nasza mała, dzięki Panu, ocalała
To dziewczyna nasz mała
Dzięki Panu ocalała
Wyzgrabniała, wyszczuplała
Odmłodniała, wypiękniała
I tak zgrabnie się porusza
Że jej widok, wszystkich wzrusza
I raduje serca szczerze, bo to widok,
Który „bierze”
Boskość, bije z niej jak zorza
To dziewczeczka całkiem hoża
I wygląda niczym słońce
Zawsze jasne i gorące
Promienie wręcz miłością
I wyraża nią z radością
Wszystko wokół niej się skupia
Bo wszak ona nie jest głupia
Tylko z bogiem jest zbratana
Od wieczora, aż do rana
Tylko Bogu jest oddana
Czy to, w nocy, czy też z rana
Zawsze chętna, zawsze skora
Do zabawy i pomocy
To tu skoczy, to tam skoczy
Hejże, hola, dokąd spieszysz?
Tak się cieszysz? Tak się cieszysz
Że radujesz serca bicie
Swoim życiem, boskim życiem
I dziewczyna – mądra, piękna
Oświecona i majątna, wszystkim służy,
Wszystkich kocha, bo nie płacze
I nie szłocha, tylko kocha, kocha, kocha

120.A gdzie szacunek?

A gdzie szacunek – pytanie
Nie znajdziesz go nigdzie
Dopóki szacunkiem nie darzysz swe życie
Gdy chcesz być zdrowa, rześka i mądra
Zacznij od siebie – od swojego jądra
    Zadbaj o siebie, nie dawaj się cała
    Inni nie przyjmą – zmarnujesz, co miałaś
    Szacunek – to dbałość, więc zadbaj o siebie
    O swą kondycję, zdrowie, o życie
Będiesz się czuła wtedy znakomicie
Ludzie to pojmą, wyczują, zwąchają
Szanować Cię będą – nie wykorzystają
    Patrz zawsze w siebie, nie spuszczaaj się z oka
    A wtedy Miłość, mądrość, głęboka
    Przyniesie Ci zdrowie, radość, da pokój
    I wtedy pełno jej będziesz wokół
Ona uzdrowi, pocieszy, wyjaśni
Z nią, także wszystkim będzie żyć, jaśniej
A wówczas, współczucie ogarnie wszystkich
Nie będzie obcych, dalekich, ni bliskich
    Lecz będzie zgoda, współpraca i miłość
    Więc, szanuj się dziecko, by już tak było

121.Stwórcy dedykuję

Pragnę Ciebie, Panie,
I Twojej miłości
Niech już wreszcie w moim sercu na stałe zagości
    Niechaj sprawi radość, da życie, ogrzeje
    Niech się wszystko w Tobie tylko
    I dla Ciebie dzieje
Jesteś, Panie, wszystkim
Jak wszystko jest Tobą
Tylko Twoja miłość, Kryszno
Mej duszy, ozdobą.

Zwróć mi, Panie, siebie.
Daj pamiętać Ciebie
W każdej chwili – dniem i nocą
Chcę przebywać w Niebie
W Niebie – Twej Miłości
Z Tobą – Przyjacielem
Być nie zawsze zjednoczona
Już teraz, w tym ciele.
Oddaję Ci, Miły BOŻE
Wszystkie me skłonności
Wszelkie smutki, lęki, złości
Nałogi małości
Jestem Teraz Pełna Tobą
Bez Ciebie mnie nie ma
Nic nie mogę prochem tylko
Cieniem, bez Znaczenia
Twoje Imię Stwórcy
Jest Miłością i Światłem
Mam już wszystko, bowiem Szczęścia
W Tobie odnalazłam
Tobą jest mój Bliźni
Tobą piękno świata
Tyś melodią, wiatrem, zapachem i kwiatem
Ziemią, Wiosną, Latem
Jam jest Twą Oblubienicą
Składam Ci przysięgę
Będę kochać Ciebie zawsze
Aż Ciebie dosięgnę
Połączę się w końcu
Z Tobą już na zawsze
Ale wówczas Miłość moja
Wzrośnie, nie zagaśnie

Alleluja

122.Do Kryszny

Daj mi miłość, Panie
Naucz kochać Ciebie

Tak gorąco i tak bardzo
Bym żyła już w niebie
    Zabierz namiętności
    I wszelkie słabości
    Chcę już pragnąć tylko Ciebie
    I Twojej miłości
Twoja Miłość, Panie
Starczy mi za wszystko
Chcę ją słyszeć, widzieć
Grzać przy jej ognisku
    Tyś jest mym powietrzem
    Pożywieniem, wodą
    Tyś mym zdrowiem, szczęściem
    Mocą i urodą
Wszystko mogę z Tobą
W Tobie żyję tylko
Tyś obrazem, pieśnią
Tańcem, dla Ciebie to wszystko
    Daj mi Kryszno twą obecność
    Odczuwać, poznawać
    Bym już zawsze, wszędzie
    Mogła Ciebie rozpoznawać
Tyś jest mym marzeniem
Drogowskazem, celem
Tyś – mą drogą, którą idę
Z Tobą – przyjacielem
    Obdarz mnie Twą łaską
    Pokochania Ciebie
    Bym widziała i słyszała
    Odtąd tylko siebie
Siebie – czyli Ciebie
Boga jedynego
Który stworzył świat z Miłości –
Przyczyny wszystkiego
    Daj mi Kryszno, radość
    I mądrość, daj, wnoszę
Bym się mogła cieszyć chwilą
Jak wiecznością, proszę

Proszę całym sercem
Które Ci oddałam
Napełń ją swą obecnością
Miłością i chwałą
Niech jaśnieje teraz Twoim światłem, Panie
Które hojnie z Twej to łaski,
Spływa teraz na mnie
Dziękuję Ci, mój Panie
Za naukę życia
Która, tak jak nic innego
Zawsze mnie zachwyca
Twa miłość, Kochany
Jest wiecznością cała
Jej to pragnę, do niej wzdycham
Jej mi zawszeć małą
Dziękuję Ci, Kryszno
Dziękuję Ci, szczerze
Naucz, proszę, mnie już kochać
Ciebie, jak należy

123. Nakręć Panie, Twą laleczkę

Albo daj jej napę duży
By ruszała się już chętnie
Rano, wieczór – coraz dłużej
Ruch niezbędne jest dla zdrowia
Dla kondycji i urody
Bądź paliwem i silnikiem
Twojej lalki, panie drogi
Niech się rusza, coraz więcej
I gimnastykuje stale, by już wkrótce
Obie nogi ją nosiły, doskonale
Daj jej Panie, radość, życia
Uśmiech słodki, na ozdobę
By już wkrótce, Twoja lalka
Była zdrowa, pełnym zdrowiem
By jaśniała niczym słońce
Oddychając, Twoim blaskiem
I by życie jej, już teraz

Było miłe, piękne, gładkie
Więc dziękuję Ci mój stwórco
Za to życie, które wiodę
Dzięki Tobie, jest tak słodkie
Niczym kromka chleba z miodem

124.Do Saturna

O Saturnie, wielki Panie
Obdarz mnie, swoją powagą
Bym robiła, to co robię
Zawsze z należną uwagą
    Bym świeciła twym przykładem
    Systematyczności, planowanego
    Rozważnego, działania w Miłości
    Oh, dziękuję Ci mój Saturnie
    Kłaniam Ci się nisko,
    Niech twe światło, mądrość, trzeźwość
    Staną się mi bliskie
Niech rozkwitną w moim wnętrzu
Wszystkie Twe przymioty
Abym się ochoczą brała
Do każdej roboty
Bądź patronem moich działań
Chroń mnie przed błędzeniem
    Sprawdź, by każde moje dzieło
    Rosło z powodzeniem
    Obdarz, mnie mój Panie miły
    Twą łaską i pięknem
    Bym działała w zgodzie z Tobą
    Mądrze, pięknie, chętnie
Dziękuję Ci wielki królu
Mój patronie miły
Daj mi swoją mądrość
Dzielność, rozwagę i siły

125. Do Kryszny

O, Najwyższy Panie
Słońce mego życia
Obdarz proszę, mnie Twą Łaską
Szczęśliwego bycia
    Życia spełnionego
    W mądrości, w radości
    Bez przywiązań, tylko Tobie
    Oddanym z miłości
Tylko Tobie ufam
Tyś jest mi najdroższy
Sai Kryszna, tyś mym szczęściem
Zdrowiem i mądrością
    Żyj więc, Panie, we mnie
    Radośnie, świadomie
    A wyzwolisz mnie, ode mnie
    Dasz życia Koronę
Niech już Miłość rządzi we mnie
Prawda triumfuje
Bo nad wszelkie zmienne światy
Ciebie wielbię i miłuję
    Ciebie pieczę, karmię, chronię
    Chodzę z Tobą po Wszechświecie
    Jam jest w Tobie, a Ty we mnine
    Nic mnie z drogi już nie zmiecie
Nic mnie z Tobą nie rozdzieli
Tyś pamięcią mą i Jaźnią
Poprzez Ciebie żyję w szczęściu
Darząc wszystkich swą przyjaźnią
    Tyś jest lustrem, w którym widzę
    Całą Prawdę o tym świecie
    W którym rządzi Boska miłość
    A nie żadne inne „śmiecie”
Tylko Ty istniejesz – Szczęście
Wszystko w Tobie lśni i świeci
A ja bawię się radośnie
Tak, jak to potrafią dzieci
    Nie zamartwiam się już o nie

Wszystkim mnie obdarzasz hojnie
Moje życie w Tobie, z Tobą
Panie Słodki Kriszno – jest upojne
Słodycz Twa nieustannie
W moim sercu, brzuchu, głowie
Więc, mój Panie, sławię Ciebie
W Moim każdym jednym słowem
    A najbardziej w ciszy czuję
    Rozkoszuję się jej mocą
    Gdy Ty jesteś – a mnie nie ma
    Wtedy wszystko jest pomocą
Więc, mój Panie, kocham Ciebie
I oddaję wciąż się Tobie
Zechciej, Kriszno, żyć przeze mnie
Bądź mi – Przyjacielem Drogim
    O Lotosooki Panie
    Tyś zwierciadłem mojej duszy
    Nic już teraz oprócz Ciebie
    Nie jest w stanie mnie poruszyć

126. Mojej Matce – epitafium

Matka to ktoś, kto zawsze dziecko kocha
Choć jego serce, tak często szłocha
Choć boi się nieraz i czasem lęka
O swych zmartwieniach, przy dziecku nie pamięta
    Pamięć o Matce, czasami boli a czasem żal i tęsknotę koi
    Dobrze mieć Matkę, o niej pamiętać, byle się w smutku
    Po niej nie zapamiętać
Matka, to miłość, troska, oddanie
Matka – to pokój, cisza, wsłuchanie
W płacz dziecko, jego szczebiot i śmiech jasny
Bez Matki, świat jawi się mniej przyjazny
    Mateczko, miła – dobrze, że byłaś
    Lecz, o to taka nadeszła chwila
    Żeby się rozstać teraz na zawsze
    Nim wszelki ślad we mnie to Tobie zgaśnie
Ja jestem ja

Ty jesteś Ty
Więc, na nic smutki, żale i łzy
Żegnaj, Mateczko, już nadszedł czas
By nowe życie nastąpiło w nas
    Niech Boski wzór doskonałej miłości
    W Tobie i we mnie teraz zagości
    Niech stopi w ogniu Ducha Świętego
    Wszystko cokolwiek było w nas złego
Niech odtąd we mnie Mateńko droga
Rozkwita szczęściem, świetlista droga
    Która prowadzi wciąż, wyżej mnie
    Po to, by odtąd nie było źle
By rozkwitała Miłość, pogoda
Ludzka współpraca,
Wzajemna zgoda
Na to, by szczęściem każdy już żył
By pięknie kochał i zdrowy był
Ten wiersz pamięci mojej Mamy dedykuje
    I jej w ten sposób za życie dziękuję

127.Pycha

Pycha, co nie zna umiaru skromności
Wszędzie się wpycha, choć nikt jej nie prosi
Każdego poucza i ciągle się mądrzy
A swymi zmysłami nie umie rządzić
    Marny to kwiat jest umysłu człowieka
    W którym iluzja, za iluzją czeka
    W kolejce po cudze uznanie, nagrodę
    Oh, pycha – dziegiem lecz nigdy miodem
Ona goryczą serce nasącza
Jak w dzikich kniejach
Trujące pnąca, wyrwać z korzeniem
Lęku ją musisz, jeśli chcesz ziemię
Na zawsze porzucić
    Gdy oświecenia mądrość się marzy
    Trzeba odrzucić, wszystkie maski z twarzy
    Maska ważności a jest nią pycha

Tylko do tyłu Ciebie popycha
Gdy spuścisz z tonu – w ciszę zapadniesz
To i zasłony, z oczu twych spadną
Przebudzisz się, przejrzysz, otworzysz ramiona
A cały niepokój wnet w Tobie skona
Przestaniesz widzieć źdźbło w oku brata
I dusza Twoja szczęściem bogata
Radować się będzie istnienia pięknem
Czując się wolna – żyć wreszcie chętnie

128. Nietolerancja

Nietolerancja lub arogancja
To jest po prostu nieelegancja
Brak Kindersztuby lub jak kto woli
Wszystko w istocie jest subiektywne
Czyli po prostu nieobiektywne
Więc na nic kłótnie, sprzeczki, udręki
Umysł wciąż sztywny, choć ma być giętki
Nikogo przecież zmienić nie może
Po cóż się złościć, krzyczeć, mój Boże
Każdy się swoim rozumem kieruje
Więc lepiej zamilknąć, gdy kochać nie umiesz

129. Przywiązanie to nie miłość

Przywiązanie to nie miłość
Miłość – to nie przywiązanie
Pierwsze z nich tworzy problemy
Drugie – jest ich rozwiązaniem
Miłość, wymiar ma boskości
Jej miarę stanowi radość
Więc spójrzmy na siebie z uwagą
Uczyńmy boskości zadość
Twe serce pragnie wolności
A tę tylko Miłość przynosi
Gdy umysł oczyścisz, rozjaśnisz
O nic nie będziesz prosił

Gdy Miłość zamieszka w Twym sercu
Otworzy Ci wrota wieczności
Ukoi, odpręży, rozbawi
Nasyci nektarem błogości
Twą pracą – stawanie się sobą
Takim, jakim chcesz istnieć
Twe życie staje się Niebem
A Ty tylko kochasz, zaiste
To Miłość daje Ci skrzydła
Wznosi wciąż wyżej
Do słońca, a lekkość, przejrzystość i wdzięczność
Są Twą ozdobą do końca

130.Zmiana

Nie ma w świecie nic lepszego
Niż czekanie na Ukochanego
Trwało długo – wieki całe
Ale już się doczekałam
Zjawił się przede mną nagle
Zagarnąwszy serce całe
Nie zostawił miejsca w całe
Znikły lęki, smutki, żale
Bo gdy Bóg się zjawia w życiu naszym
Wszystko dzieć się zaczyna inaczej
W grudniu kwitną kwiaty, niczym w maju
Inne dnie i noce też bywają
Czuję w sobie błogą radość
Wielu przyjemności masz dość
Pragniesz tylko z nim przebywać stale
Czując w sercu swoim jego chwałę
Jego światło sen rozprasza, który śniłeś
I błdziłeś wciąż w ciemnościach – się łudziłeś
Żeś jest pępkiem tego świata cudownego
I nad Ciebie nie ma nigdzie wspanialszego
Wreszcie spokorniałeś, zrozumiałeś, że błdziłeś,
Bo nie żyłeś tylko śniłeś
Zamroczony snem umysłu zwanym ego

I dlatego czuleś się tak źle, kolego
Teraz wiesz, że wszystko Jednym,
Bóg w bogatym jest tak samo, jak i w biednym
W każdym tkwi ta sama wielka siła
Co miłością boską się nazywa
Nagle w innych widzisz siebie
Nie osądzasz, nie unosisz się już gniewem
Ale kochasz wszystkich tak jak siebie
I nareszcie całym sobą jesteś w Niebie

131. Żyjąc w cudzie

Tam gdzie jest miłość
Tam lęku nie ma
Wszystko w cudowną bajkę się zmienia
Kolory tęczy wokół dostrzegasz
Gdy Ty się zmieniasz – wszystko odmieniasz!
Oczami swymi patrzy dziś miłość
Dlatego czujesz się świetnie, miło
Tymi uszami, miłość dziś słucha
Wszystko się dzieje za sprawą ducha
Umysł, światłości struną się staje
Gdy grywasz na niej melodie bajek
O których serce twe dotąd śniło
Teraz się dzieją, gdy już tak było
By szczęście rosło wciąż w Tobie stale
Ciągłe na nowo, w wielkim zapale
Aż zapanuje w całym istnieniu
Zmień swe myślenie – nie bądź już w cieniu

132. Gra umysłu

Dobrze, śnić Panie, wraz z Tobą
I czuć Ciebie jako siebie
Bo wtedy mam jasną świadomość
Że oto już jestem w niebie
I śnię sen zmysłów moich

Wciąż odnajdując siebie
I wiem, Ja – czysta świadomość
Że zawsze jest tylko Jeden
Albo ty albo Ja
To umysłu zwykła gra
Wybierz więc kto grę to śni
Czy to Ja czy może ty?
Gdy Ja boską grę roztaczam
Wtedy moja jest to praca
Skutki jej biorę na siebie
Ty zaś pozostajesz w niebie
Jeśli sprawcą się ogłaszasz
Wtedy twoja jest to praca
Działaniem swym tworzysz karmę
I czujesz się często marnie
Bądź więc świadom, żyjesz w niebie
Nie bierz niczego do siebie
Niech cię cieszy boska gra
Wynik znasz: małe ty – duże JA

133.Spojrzenie

Tak piękny, cudowny jest świat
Gdy patrzę oczami miłości
Barwami tęczy lśni wokół mnie
Obraz – szata boskości
Jakiż musi być stwórca
Skoro nawet ubiór jego
Zachwyca do szpiku kości
Niepowtarzalnością wszystkiego
Gdziekolwiek spojrzę, jest on
Jego barwy, zapachy i dźwięki
Boże, jakiż Ty sam w sobie musisz być piękny
I chociaż oczy moje, nie mogą ujrzeć ciebie
Me serce wszakże pamięta
Żeś ty najwyższym Niebem
Dałeś mi oko mądrości
I serca inteligencję

Bym mogła zachwycać się tobą
Wciąż więcej i coraz goręcej
Nic mi nie trzeba nad to
Prócz czucia Twej obecności
Napełń mnie Panie całą
Bym mogła trwać tak w wietrzności

134.Maya

Odnalazłam dziś „siebie” – cień na ekranie umysłu
Bez cienia światła nie widać, więc śnie sen swój dzięki zmysłom
Ograniczyłam siebie, by poznać kim nie jestem
By bawić się wszystkim, co robię i być czym tylko zechcę
Pragnienia snują historię, to ten jest umysłu mego
To sieć swą pajęczą rozciąga, by czynić wciąż coś z niczego
Dopóki sen mnie podnieca, bawię się nim jak zabawką
Aż w końcu znudzi mnie nieco, odbije się pustą czkawką
I zechce odpocząć wtedy, pobyć już w sobie, w ukryciu
Rozpoznam w tym śnie zabawki, zanurzę się w czystym byciu
I zniknie sen „maya” zwany, który spowszedniał mi nieco
Lecz kiedy za nim zatęsknię, to wrócę, by tworzyć co nieco

135.Boski Mistrz

Jak cudownie mieć już Mistrza wspaniałego
Boga – ojca, przyjaciela i Swamiego
To jest Trójca Święta: Sathya, Sai Baba
Cieszę się gdy mogę o Nim opowiadać
On jest zawsze wszędzie, także we mnie
Myśleć o nim wielce jest przyjemne
Skarbem mym jest ten przyjaciel miły
Pragnę wielbić go, mu służyć z całej siły
Jego oczy są mym światem całym
Kocham Go, podziwiam z Wielką chwałą
Modłę się, dziękując za tę łaskę
Że znalazłam szczęście swoje w jego blasku
Nic nie trzeba mi, mam wszystko

Z nim mi słodko, słodycz wzrasta w moim sercu
Jak i wokół, i oświetla jasnym światłem moje wnętrze
I rozwiewa resztki smutku, bóle wszelkie
Jemu służyć pragnę – On mym byciem
Z nim przez życie płynąć znakomicie
Jemu wiersze składać, co dzień chętnie
Spacerować, śmiać się i kochać namiętnie
    Nic nie widzieć teraz nigdzie
    Oprócz niego, żadnych słów nie słyszeć
    Żadnych, tylko jego darzyć szczęściem
    Wszystkich, tak jak on, to mi mówi serce
Mój wewnętrzny ton, w tonie tym brzmi moc miłości
Tej najwyższej błogiej szczęśliwości
Która mocą świadomości boskiej
Życ pozwala mi najprościej
    Trwać w błogości, trwać w radości
    Czystej, jasnej świadomości
    Że to wszystko cudem przecie
    Jestem najszczęśliwsza w świecie
Więc obdarzam szczęściem wszystkich
Tych dalekich, jak i bliskich
I nadziwić się nie mogę
Tyle szczęścia mieszczę w sobie
    Szczęście promieniuje światłem
    Jest ubiorem mym i jadłem
    Ono syci mnie i chroni
    Moje szczęście, jak na dłoni
Pokazuje mi, kim jestem
Wiem: ja radością i wolnością jestem

136. Miłość – wolność

Miłość – wolność to dwie strony
Gdy próbujesz je rozdzielić
Wnet się czujesz zniewolony
Lęk wypełnia serce cieniem
    Smutek rośnie, świat się zmienia
    Znowu czujesz się pomocny

Znika radość, bowiem okno
Świadomości twej zasłoną
Złudzeń się okrywa mnoga
Zerwij wreszcie te zasłony
Kochaj! Czuj się wyzwolony!
Bo gdy wzrasta miłość twoja
Lęk zanika, niczym zbroja
    Co straciła swoją rolę
    Gdy znikły cienie w Tobie
    Gdy w twym świecie rządzi miłość
    Ona staje się ogromną siłą
Która tworzy, dzieli, rządzi
W jej to świetle żyjesz mądrzej
    Miłość: Tobą, szczęściem jest
    Więc się raduj, śmieję i ciesz

137. Boska matryca

Co mi powiesz, ukochany?
Kiedy umysł mój nad ranem
Wodzi mnie na pokuszenie
Odraczając wciąż spełnienie?
    Jak mam żyć z takim umysłem
    Kiedy jasność jego pryska
    Kawałkując jedność świata
    Jak mam poczuć się bogata
I szczęśliwa jak ta chata
Która w progi swe zaprasza
Gościa, który doń się zgłasza?
    Jestem świadomością czystą
    Gdy pragnienia we mnie nikną
    Czuję wtedy pełnie siebie
    I teraz jestem w niebie
Wiem, że jestem wszystkim wokół
I panuje we mnie pokój
Zmartwychwstaje wszelkie życie
    Wnet się czuję znakomicie
    Bo ja wiem: istnieję zawsze

Choć świadomość czasem gaśnie
Więc jej płomień chronię w tobie
Tylko tyle zrobić mogę
Tym płomieniem jesteś Ty
Światłem, wiedzą, wszystkim tym
Co istnieje tu i teraz
I już radość mnie rozpiera
    Piękna jest ta boska gra
    Co z ciemności światło tka
    Co przemienia zimno w ciepło
    Żeby nic jej nie uciekło
Gra zerową sumę ma
Przegrać – wygrać, nie ma zła
Ja przyglądam się grze z boku
Więc nie dręczy mnie niepokój
Obserwuję chłodnym okiem
Co się we mnie dzieje wokół
    Wszystko się rozgrywa dobrze
    Nieraz lepiej, czasem gorzej
    Lecz to nic nie znaczy, przecie
    Jestem poza grą w tym świecie
Ty, dziecinko, też tak rób
Patrz i słuchaj: toż to cud!
W lustrze się przeglądać świata
Popatrz, jakaś jest bogata
Wszystko w Tobie, tobą jest
Drzewo, człowiek, kwiat czy pies
    Czegóż pragnąć jeszcze możesz
    Wykreśl jeszcze, bądź jak może
    Co zawiera w sobie życie
    Wiecznie odnawiane skrycie
    Swym bogactwem wciąż zachwyca
    Może – tak, to jest matryca
Życia, które trwa też w tobie
Więcej teraz ci nie powiem
Wróc pamięcią do pramorza
Wnet otworzą się przestworza
    I poczujesz błogość wielką

Pra przyczynę, zdarzeń wszelką
Ja Cię błogosławię stale
Żyj już we mnie w wielkiej chwale

138. Wiersze moje dzieci

Wiersze, wiersze, ach te wiersze
Ukochane moje dzieci
Kiedy przy mnie was nie będzie
Co ja pocznę na tym świecie?
    Cóż ja pocznę bez was, drogie?
    W moim sercu wyśpiewane
    A na papier, bardzo chętnie
    I z miłością przelewane
Wyście klejnotami mymi
Drogocenną perłą każdy
I diamentem i szafirem
Z którym bardzo mi do twarzy
    Przy was serce się raduje
    Twarz uśmiechem pała szczerym
    I tak lekko jest na duszy
    Jak by człowiek się podzielił
Swą radością, swą miłością
I zachwytem, także smutkiem
Kiedy nim się z kimś dzielimy
Smutek robi się malutki
    Wiersze, wiersze ukochane
    Bądźcie ze mną długo jeszcze
    Ja was pięknie przyozdobię
    I w pamięci mej umieszczę

139. Dedykacja

Ofiaruję Ci, mój boże
To, co z serca wyjść mi może
To najlepsze, najpiękniejsze
Ofiaruję Tobie wierszem

Przyjm, o panie
Słowa szczere
Uczyń je miłosnym trelem
Który w sercu mym radośnie
Śpiewa wiośnie
Ptaki, krzewy, trawy, drzewa
Podejmują boskie dźwięki
I już Ziemia cała śpiewa
Dzięki, dzięki, wielkie dzięki
    Za to słońko, co ogrzewa nas gorąco
    Za ten wietrzyk muskający zwiewnie, drżący
    I za deszczyk, zraszający wszystko wokół
    I za pokój – w sercach spokój, w myślach pokój
Chwała! Chwała! Ponad światem płynie,
tak rozbrzmiewa pieśń miłosna w górze i dolinie

140.Ego – korzeń

Kiedy ciągle walczysz z ego
Nic ci nie przyjdzie z tego
Obserwuj bacznie swe lęki
One korzeniem twojej udręki
Tego – zaledwie symptomem choroby
    Jej korzeń w lęki spoczywa mnogi
    Gdy znikną lęki – zniknie też ego
    Więc bać się naprawdę nie ma czego
Cieniem umysłu są wszystkie lęki
One przyczyną każdej udręki
Więc porzuć teraz twe lęki – cienie
A miłość zaraz życie odmieni
    To czyste niebo – to jesteś ty
    Nie zbieraj śmieci, pozbądź się ich!

141.Wyhaftował Stwórca świat

Wyhaftował Stwórca świat
Na tkaninie świadomości
Nić miłości tańczy wciąż

Tworząc wzór w nieskończoności
To, co umysł w stanie pojąć
Wyobrazić sobie może
Wciąż swe miejsce odnajduje
W tym cudownym, boskim wzorze
Możesz ujrzeć to, co chcesz
Tylko pomyśl, poczuj i wyraż to
Kim jesteś dziś i radośnie, wdzięcznie żyj
Wszystkie myśli, słowa, czyny
W twej twórczości – to przyczyny
Więcej uwagę swoją włącz
By rozjaśnić wnętrza mrok
Myśl przytomna, jasna zawsze
Niechaj światłem to nie gaśnie
Wtedy świat ci bajką będzie
Szczęśliwości w nim nabędziesz
Aby w lustrze świadomości
Ujrzeć siebie – cud piękności
Więc już przestań dłużej śnić
Obudź się! Miłością żyj!
Twórz swój świat z tkaniny marzeń
Abyś miał tak wiele wrażeń
By zobaczyć, ujrzeć jasno
Jak złudzenia twoje gasną
Jesteś twórcą małym bogiem
Więc pamiętaj teraz o tym
Jak na górze - tak na dole
Żyj więc lekko, nie w mozole
Twórz swój świat, jak tworzę Ja
To jest gra!
Pamiętaj, to jest boska gra!

142.ROZPOZNANIE

Ja jestem miłością i patrzę
Na obraz mój z rzeczy każdej
Odczuwam zdumienie i zachwyty

Znajdując się wciąż w innej barwie
Wszystkie postaci są moje
Moim oddechem stworzone
Ja rozpoznaje w nich siebie
I nic już więcej nie robię
Karmi mnie dziś łaska Boga
Prana – Jego manna z nieba
Jaśniej światłością słońca
Niczego mi już nie potrzeba
Wystarcza mi błogość duszy
Spokój w moim sercu i głowie
Ja jestem wszystkim i niczym
Więc cisza jest dziś moim słowem

143.DOPÓTY...

Dopóki miłość będzie chciała
Niechaj korzysta z tego ciała
I posługuję się też umysłem
By wszystko we mnie było już czyste
Miłości, mówię, Ty panuj we mnie
A wtedy wszystkim będzie przyjemnie
Miłość rozpuszcza smutki i lęki
Świat w Jej objęciach staje się piękny
Miłość nie sądzi – choć wszystko widzi
Miłość rozumie, więc się nie brzydzi
Miłość jest stale, wszędzie i zawsze
Światło Miłości nigdy nie gaśnie
Ale ozłaca każdą godzinę
W miłości świetle nigdy nie zginę
Lecz czekam, czekam tęsknie na chwilę
Gdy się w Miłości całkiem rozplnę
Oddaję się Tobie Miłości cała
Niechaj rozkwita we mnie Twoja chwała
Niech mnie prowadzi Twoje słowo Panie
Aż sama Tobą – Miłością się stanę